

Perry Rhodan

KURT MAHR

Smrtící poloprostor

Knihovnička Perry Rhodan 69

Přeložil Jaroslav Kuťák

Perry Rhodan se podíval na tmavozelenou obrazovku zaměřovače a konstatoval, že tam, kde vlastně měla být planeta, je vesmír úplně prázdný.

Před několika chvílemi se superobří křižník DRUSUS připravil několik světelných let od tohoto místa k transici. Hyperskok měl loď přesunout o deset světelných let k místu, na kterém se měla podle výpočtu matematiků nacházet tajuplná planeta Poutník. Poutník byl umělým světem, kam se Perry Rhodan musel vrátit do prvního května roku 2042, pokud chtěl nadále zůstat nesmrtelným. Pouze na Poutníku stál ten zázračný přístroj, který dokázal obnovovat buňky lidského těla a chránit je před rozpadem. Tajuplný neznámý vládce planety Poutník, akumulované vědomí dávno zapomenuté civilizace, narazil na Rhodana poprvé před dvašedesáti lety. Tenkrát mu přiznal právo, aby on a podle Rhodanova posouzení i jeho druzi podstoupili kúru v tomto přístroji, zvaném buňková sprcha. Jedna taková sprcha zastavila proces stárnutí lidského těla na dvašedesát let. Potom se kúra musela zopakovat.

Oněch dvašedesát let melo uplynout za osm dní. Perry Rhodan ztratil spoustu drahocenného času tím, že pátral po stopách planety Poutník v cizím časovém prostoru a teprve v poslední chvíli získal informace o pravděpodobné galaktické pozici hledaného Poutníka. DRUSUS okamžitě odstartoval, aby umělou planetu dostihl. Logika a rozum napovídaly, že se Poutník musí nacházet v okruhu maximálně deseti světelných minut, to jest jednoho sta osmdesáti milionu kilometrů. Informace, které dodal ukořistěný robot Druufů, vylučovaly jakoukoli možnost chyby.

Ale Perry Rhodan rozšířil dosah zaměřovače dokonce na pětadvacet světelných minut a vesmír přesto zůstal prázdný a mrtvý.

^ A ^

Velín křižníku DRUSUS byl plně obsazen. Všude vládla horečná činnost. Lidé seděli před všemožnými přístroji, od nichž očekávali, že by mohly zmizelou planetu objevit. Poutník nicméně stále zůstal v neznámu. Vypadalo to na jediné možné vysvětlení - že údaje z ukořistěného robota byly záměrně zfalšovány. Nebo byly mylné, protože ani Druufové nevěděli, kam se Poutník poděl. Existovala však také možnost, že robot dokázal uložená data zfalšovat, když si všiml, že by je chtěl získat někdo cizí.

První, slabé upozornění na osud umělého světa přišlo z místa, odkud to nikdo nečekal.

„Stanice strukturálního zaměřovače, seržant Sullivan, pane," řekl muž na jedné z obrazovek. „Přístroje registrují efekt, jaký jsme ještě nikdy nepozorovali. Považoval jsem za nutné zavolat přímo vám."

Rhodan přikývl. Zdálo se mu sice nepravděpodobné, že by zrovna u strukturálních zaměřovačů mohli něco objevit, ale ve své situaci si nemohl dovolit podceňovat ani sebemenší upozornění. ;

„Popište záznam, seržante," přikázal. „A přepněte mi zobrazení na interkom. Nebo snad žádné nemáte?"

„Ano, pane, máme," přiznal váhavě seržant, „ale vypadá to tak, jako by se nám oscilograf rozdvíjel."

Rhodan se usmál. „Přesto. Přepněte to ke mně!"

Sullivanova tvář zmizela. Uplynulo několik vteřin a pak se na obrazovce objevil záznam strukturálního zaměřovače.

„To je normální zaměření, pane. Skládá se z balíku vln. Každá z nich označuje vzdálenost a velikost zaměřeného objektu, a zároveň také zbytkovou rychlost, kterou se objekt vrací do Čtyřdimenzionálního prostoru."

Ovšem tableta linie, jak sám vidíte, znamená něco jiného. Tohle zaměření jsme získali před patnácti minutami a od té doby trvá nezměněně. Normální délka zaměření, pokud se tak smím vyjádřit, trvá nejvýš několik milisekund."

Rhodan pozorně naslouchal a prohlížel si nepravdivý vzorek vln. Seržant Sullivan hodlal zacházet do technických podrobností, ale Rhodan ho zarazil. Uměl si záznam strukturálního zaměřovače přečíst sám.

„Máte nějaký nápad, seržante?" zeptal se. „Nějakou představu, jak mohlo k tomuto efektu dojít?"

Sullivan s odpovědí váhal. „Ne, pane," vysvětloval nakonec. „Žádný nápad nemám. Jen snad..."

Rhodan trpělivě čekal, dokud Sullivan své pochybnosti nepřekoná. . . .

„...vypadá to tak, pane," pokračoval seržant nakonec, „jako by se v blízkosti nacházelo něco, co by se chtělo dostat do hyperprostoru, ale nedokáže se k tomu rozhodnout. Možná to má málo energie, možná to chce pilot nejdříve opatrně vyzkoušet. Víc vám k tomu neřeknu, pane."

„Ano, tohle by bylo docela dobře možné," přiznal Rhodan. „Předejte své záznamy matematikům, seržante, a požádejte je o vyhodnocení."

Pak přerušil spojení. Nicméně musel na neobvyklé zaměření nadále myslet. Napadala ho spousta věcí a spousta vysvětlení tohoto jevu, ale už mu nezbývalo mnoho času.

^ A ^

„Obávám se," vysvětloval Rhodan, „že problémy související se zmizením Poutníka jsou pro vás, kdo jste se ještě nezabývali teorií různých vlastních časů, poměrně nesrozumitelné."

Přesto nesmíme ztrácet čas dlouhým vysvětlováním. Poutník .proletí cizím časoprostorem. Druufové ho zachytili, ale neznámý vládce Poutníka se jim jen vysmál. Na jiném *konci* časoprostoru Druufů zmizel i se svou planetou zpátky do našeho prostoru.

Ovšem tento trik mu patrně nevyšel úplně. S Poutníkem se muselo něco stát, když opouštěl cizí časoprostor. Neexistuje v našem prostoru. Možná, že si s sebou vzal něco z cizího času, možná, že zůstal v zóně prostorové nestability. To nevíme. Musíme to zkrátka zkoušet.

Tady vidíte jeden z čočkových systému, s jehož pomocí se nám, už několikrát podařilo proniknout do cizího časoprostoru."

Ukázal na malý přístroj, který stál na stole u něj, a pak na dva světelné kruhy vznášející se ve vzduchu, s okrají těsně nad podlahou.

„Poručík Rous," pokračoval Rhodan, „se dobrovolně pokusí učinit nebezpečné kroky. Můžeme jen doufat, že se mu podaří Poutí nika tímto způsobem najít."

Marcel Rous o krok předstoupil. Měl na sobě kosmický skafandr a už uzavřel přilbu. Nevěděl, kde vyjde ven. Bylo na něm vidět, že se necítí dvakrát dobře. Systém čočkového pole vytvářel mezi dvěma časoprostory most v neznámém místě. Pokud se však Poutník skutečně nacházel někde v prostoru nestability nebo zůstal viset v cizím čase, pak by na něj Rous mohl narazit. Pokud ne - nu, zatím ještě nikdo nezažil, jak působí čočkové pole, pokud za ním neexistuje cizí časoprostor.

Rous ještě jednou sáhl na zbraň, kterou měl v pouzdře u boku. Pak krátce zasalutoval a prošel světelným kruhem. Rhodan měl chvíli dojem, že Rous zmizel, ale pak spatřil jeho nohu, potom druhou a nakonec celého poručíka.

Pokus se nezdařil. Rhodanův první nápad se ukázal jako nerealizovatelný.

Rous byl překvapen, to bylo vidět na jeho tváři i přes přilbu.

Kdosi se rozesmál. Pak se přidal další a nakonec se uvolnili všichni. Dokonce i Rous se začal smát.

Rhodan se jako jediný nedokázal smát. Podíval se na kalendář. Bylo čtyřiaadvacátého dubna, krátce po druhé hodině ranní. Zůstávalo mu ještě asi sto devadesát hodin, aby zjistil, co se stalo s Pout

níkem. Pro Rhodana neexistoval žádný důvod k veselí. Musel myslet na další vysvětlení zaměřeného jevu. Poutník se už nepohyboval v cizím časoprostoru. Podléhal stejnému vlastnímu času jako DRUSUS, jako Země a miliardy hvězd, které pluly na obrazovce. Pokud nebylo možné dostat se k němu pomocí čočkového pole, pak tu možná byl někdo, kdo by jej byl schopen najít pomocí svých vrozených sil. Mutanti!

^ X ^

Ras Čubaj věděl, co po něm Rhodan žádá. Dosud se ještě nikdy žádné akce nebál, ale tentokrát dostal strach.

Perry Rhodan nechal na něm, zda se toho skoku odváží nebo ne. Nikdo nemohl vědět předem, co se stane, až vysoký Afričan Ras Čubaj zmobilizuje své duševní síly a pokusí se teleportačním skokem proniknout na planetu Poutník.

Přesto se Čubaj pro tento skok rozhodl. Oblékl si kosmický skafandr a přísel do velínu. Jeho přátelé kolem se ho pokoušeli povzbudit optimistickými výrazy ve tvářích. Ale Ras Čubaj věděl, že mu žádný z nich nebude moci přijít na pomoc, kdyby se dostal do nebezpečí. To, co ho teď Čeká, se bude odehrávat ve vyšším, pěti-dimenzionálním prostoru. Pokud by se mu tam něco stalo, byl by ztracen - stal by se dematerializovaným objektem, který by do konce času plul proháněn šedivým vesmírem, ve kterém by neexistovalo nic kromě něj

samotného.

Ras Čubaj zavřel oči a soustředil se. Věděl, kde má Poutníka hledat. Muži za strukturálními zaměřovači už dávno zjistili, ze které části vesmíru přicházely ty podivné zprávy prostorové nestability.

Soustředil své myšlenky směrem, kam chtěl skočit. Na strach či dokonce na přemýšlení o obavách a pocitech už nezbýval Čas. Musel něco vidět, alespoň obrysy svého cíle, aby vůbec mohl skočit.

Temnota před jeho očima se začala rozjasňovat. Viděl v ní tančit barevné prstence a v dálce spatřil světlou, rozmazanou skvrnu.

Upoutala jeho pozornost, protože pokud existoval nějaký cíl, pak jím musela být tahle skvrna. Ras Čubaj se začal třást netrpělivostí. Cítil, jak mu po čele stéká pot, zvlášť, když je sraštil. Jakmile však pomyslel na tohle, bledá skvrna zmizela a byla téměř neviditelná.

Nemá to cenu, pomyslel, si Ras Čubaj, nikdy se tam nedostanu., Soustředil pozornost na barevné kruhy, které tančily před skvrnou, a nebyly ničím jiným než optickým klamem, vyvolaným zavřením, očí. Pozoroval jejich tanec a pokoušel se je spočítat. Zaměstnalo ho to natolik, že zapomněl na okolí i na svůj strach. Když se opět obrátil ke skvrně, viděl, zeje světlejší a větší než kdy předtím. Ras Čubaj na ni zíral a pak dal svému mozku příkaz.

Teď!

Skvrna se k němu blížila. Ras Čubaj se cítil jako ve stavu beztlíže, nesen prázdným prostorem. Temnota na okrajích skvrny uhýbala. Ras Čubaj se chtěl uvolnit, chtěl se nohama dotknout něčeho pevného a otevřít oči, jako to obvykle dělal, když se mu skok podařil. Teď věděl, že už je na místě, ale byl velice překvapen, protože všechno probíhalo úplně jinak než obvykle.

Pokoušel se natáhnout, ale pod nohama neměl žádnou půdu, nic pevného, čeho by se mohl dotknout. Nebylo tam nic, čeho by se mohl chytit rukama. Jenom ta skvrna zářila těsně před ním a oslňovala ho silou slunce. Impulzivně zvedl ruce nahoru, aby si chránil obličej, ale nebylo mu to nic platné, protože to, co viděl, viděl zavřenýma očima silou svého mozku. Chtěl křičet, aniž by si uvědomoval, že ho nikdo neuslyší - a v té chvíli tyto strašlivé pocity skončily v ohlušující explozi, která Rase Čubaje zasáhla a odmrštila. Viděl ještě, jak se skvrna zmenšuje a jak mizí na pozadí temnoty. Slyšel kovové klepání a náraz, jak na něco dopadl.

Pak ztratil vědomí.

, ^ X ^

Když se probíral, pokoušel se vstát a zjišťoval, že to nejde. Byl zavřen v jakémsi prostoru, snad nádobě, která jako by byla stvořena jenom pro něj. Byla dlouhá jako on a měla stejný obsah jako jeho tělo.

Minuty plynuly. Postupně se mu vracely vzpomínky, takže věděl, čím prošel. Pokoušel se najít Poutníka cestou teleportace. Teleportoval a měl pocit, že skok probíhal určitou dobu normálně. Pak něco vybuchlo a odmrštilo ho to do téhle věci, podobající se rakvi. Co to bylo za komoru? Kde byla umístěna? Na Poutníku, nebo někde jinde?

Pokusil se převalit na bok, ale ani to se mu nepodařilo. Měl dojem, jako by se stěny jeho vězení stáhly, aby ho rozmačkaly. Zpotil se a začal rvát. To mu trochu pomohlo.

Křik ho přivedl na nápad. Ať byl kde byl, helma jeho ochranného skafandru ukrývala malou, výkonnou vysílačku. Možná, že ji na palubě křižníku DRUSUS uslyší. Věděl, že byla zapnutá. Přinutil se ke klidu a naslouchal. Dokonce na chvíli přestal dýchat, aby přesně věděl, jestli ve vysílačce něco slyší nebo ne. Slyšel i bušení svého srdce. Ale vysílačka mlčela. Něco se s ní muselo stát, když přistál v téhle zatracené bedně.

Každopádně už neměl s okolním světem žádné spojení. Nemohl ani zvednout ruku, aby se dotkl nouzového spínače vysílačky v helmě.

^ A ^

Ve velínu DRUSUSU zvolna přecházelo napjaté čekání do mučivé nervozity. Ras Čubaj dostal rozkaz okamžitě se vrátit poté, kdy se mu podaří skok. Teď už však uplynulo třicet minut od chvíle, kdy opustil velín, ale pořád o sobě ještě nedával vědět, natož aby se vrátil.

Nikdo nemluvil.. Všichni byli zaměstnáni svými vlastními myšlenkami. Co se Afričanovi stalo? Dorazil k cíli? Proč se nevracel zpátky? Přistál snad někde, odkud nebylo návratu? Provedl jednosměrnou teleportaci, skok do zóny nestability, kterou se mu už nepodařilo opustit?

Na palubě DRUSUSU nebyl nikdo, kdo by dokázal přesně pojmenovat nebo vypočítat možnosti toho, co se Rasi Čubajovi mohlo stát. Nezbyvalo nic jiného než čekat.' Bylo šest hodin ráno dvacátého čtvrtého dubna roku 2042. Ještě sto šedesát osm hodin ke konci nesmrtnosti.

^ A ^

„Po dlouhých rozčilujících vteřinách paniky se Ras Čubaj uklidnil a začal znovu uvažovat. Zajímal se o své okolí a hledal možnost, jak tuto těsnou rakev opustit. Konečně také objevil, že v místě, kde měl hlavu, musel být nějaký menší otvor, kterým dovnitř problikávalo slabé světlo. Zatím si ještě nepoložil otázku, jak je možné, že vlastně vidí. Toto mírné osvětlení postačovalo, aby poznal, že stěny jeho vězení sestávají z kovoplastiku a že jsou světle modré. Pokoušel se

vzpomenout na všechny přístroje, u nichž byl z toho či onoho důvodu použit právě tento namodralý metaloplastik. Tento 'druh hmoty byl vyráběn podle arkonidské technologie. Ptal se sám sebe, nakolik je pravděpodobné, že by neznámý na planetě Poutník tento materiál používal. Pak si uvědomil, že je možné, že ho exploze vrátila zpátky na palubu DRUSUSU, a proto přemýšlel, kde by něco takového mohlo na lodi být.

Neuvažoval dlouho, než přišlo poznání - mohl být uvnitř strukturálního kompenzátoru, přístroje, jehož úkolem bylo absorbovat energetické šoky, vznikající při transicích, a tím prakticky znemožňujících zaměření lodi, ve které se kompenzátor nacházel. Ras Čubaj mohl ležet v jedné z mnoha rezonančních komor, ve kterých se anulovaly tisíce kilowatthodin, když se DRUSUS rozhodl k transici nebo když se vracel zpátky do normálního prostoru.

Pokud tomu tak bylo, teď by stačilo, aby DRUSUS vykonal hyperskok, a pak by život Rase Čubaje nestál za víc než život nešťastníka, kterého zasáhl blesk.

Prohnul se a zasténal! bolestí. Strachy málem ztrácel vědomí. Věděl, že nemůže podniknout nic ke své záchraně. I ve stavu klidu byl kompenzátor obklopen pětidimenzionálním zbytkovým polem, a taková pole byla pro teleportera Rase Čubaje neproniknutelná.

^ ^ ^

Perry Rhodan dostal nápad. Vycházel z předpokladu, že se teleporterovi nemůže podařit teleportovat z normálního-prostoru do pěti-dimenzionálního časoprostoru. Ras Čubaj už kdysi tuto zkušenost udělal, když se před mnoha desetiletími pokoušel na planetě Fér" rol skočit do hrobky času. Odhodilo ho to zpátky.

Že by platila teorie o tom, že se Poutník stáhl do hyperprostoru, takže ho Afričan nemohl nikde najít?

Na tuhle otázku však existovala zamítavá odpověď. Kdyby se Poutník skutečně nacházel v hyperprostoru, Ras Čubaj by se okamžitě vrátil do výchozího bodu svého teleportačního skoku. Kromě toho by ani nebylo možné zachytit signály určující pozici Poutníka. Tak jednoduché tohle řešení tedy nebylo.

Na druhou stranu - pokud by se Poutník nacházel v normálním prostoru. Ras Čubaj by jej bez jakýchkoliv problémů našel a už by se dávno vrátil. Takže co? Perry Rhodan si připomněl líčení seržanta Sullivana:

„...jako by tam bylo něco, co by hrozně rádo chtělo do hyperprostoru, ale co se pro tento krok nedokáže rozhodnout..."

Dalo se s tímto tvrzením něco počít? Existovala mezi normálním prostorem a hyperprostorem nějaká hraniční oblast, která by nějak zavinila podivné chování strukturálního zaměřovače a zmizení Rase Čubaje?

Myšlenka vypadala fantasticky. Představit si nějaký objekt nebo oblast mezi dvěma sousedními prostory bylo takřka nemožné. Dokonce to vypadalo trochu směšně, pokud si člověk vážně myslel, že to možné je. Nicméně Rhodan vydal týmu svých matematiků odpovídající rozkazy, aby mu spočítali procento pravděpodobnosti takové situace.

Potom pocítil jistou úlevu. Tenhle nápad mu posléze už nepřipadal tak hloupý a směšný. Pak uvažoval dál, co je ještě zapotřebí k tomu, aby byla záhada Poutníka vyřešena. Pokud by Poutník existoval v meziprostoru, co se stane, bude-li DRUSUS transítovat přímo jím? Na tuhle otázku nebyla jednoznačná odpověď. Zdálo se však jasné, že by křížník minul jeho pozici bez jakéhokoliv ohrožení, protože Poutník by se nenacházel ani v jednom z obvyklých prostorů.

Rhodan se rozhodl. Vydal rozkaz připravit strukturální kompenzátory, aby při procházení hyperprostorem zachytily a absorbovaly energetický šok.

^ X ^

Ras Čubaj pracoval v určitém transu. Strach už ho tolik netrápil a ani mu nemátl smysly. Naopak- dodával mu sílu, aby udělal něco, co by za normálních okolností nikdy nedokázal. Každou vteřinou Čekal na smrtící energetický proud. Existovala pro něj jenom jediná jiskřička naděje, že se totiž nějakým způsobem ozve a že mu to zachrání život. Musel si ho někdo všimnout. K tomu by se mu muselo podařit dosáhnout pravou nebo levou rukou až tak daleko, že by se dotkl nouzového spínače vysílačky v přilbě.

Problémem však bylo, že v té komoře ležel jako mrtvola v rakvi - na zádech, ruce připažené. Mohl je zvednout jen o deset centimetrů do výšky, ke stropu komory. Bylo však naprosto nemožné dostat je do blízkosti přilby. Pokoušel se otočit, ale to se mu nepodařilo, protože šířka jeho těla převyšovala výšku komory dvojnásobně. Posunul pravou rukou opatrně podle těla a dostal se až k pasu. Dál už to ale nešlo, protože pravým loktem uvízl o stěnu komory.

Přesto se zdálo, že je to jediný možný způsob, jak se vůbec pohnout. Silně vydechl, aby se zbavil vzduchu. Počkal až jej klimatizace absorbuje a až se skafandr přizpůsobí menšímu obsahu hrudníku. Zpotil se z toho a loktem mu projela prudká bolest, jak se snažil dostat ruku výše.

Napadlo ho, jestli by dokázal pohnout rukou poté, kdyby si zlomil kloub nebo kost. Zadržel dech, jak nejdéle dokázal, a pak ještě vypustil zbytek vzduchu ven. Potom posunul ruku ještě o něco výš, teď už násilím. Byl úplně propocený a tiché bzucení klimatizace skafandru, která se nedokázala vypořádat s tak náhlým množstvím tekutiny, v něm probouzelo asociaci bzucení roje vos. Ras Čubaj věděl, že pokud si sám o vlastní vůli nezlomí ruku, nebude mít šanci přežít.

Bolest v kloubu ho téměř připravovala o vědomí, ale ztratil je teprve ve chvíli, když kloub s lehkým lupnutím povolil a prudká bolest mu projela celou paží.

Nebezpečí, ve kterém se nacházel, však přivolalo vědomí rychle zpátky. Otevřel

oči a udělalo se mu zle. Viděl, že ještě může pohnout pravou rukou, i když ho bolest přímo ochromovala a už necítil prsty.

Centimetr po centimetru sunul ruku podél těla. Teď už se dotýkal magnetického uzávěru levé kapsy na prsou. Dotkl se i levého ramene a za okamžik i krku. Bylo až překvapivé, jak neuvěřitelně poslušně se dokázala taková zlomená ruka pohybovat.

Pocítil triumf, když zaslechl chrastivý zvuk, jakmile se prsty dotkly helmy. Pomohlo mu to překonat návaly nutkání ke zvracení. Tvrdohlavě sunul ruku dál a snažil se přitom nepřijít o vědomí podruhé.

Pak nad sebou zaslechl nějaký zvuk. Začalo to tichým bzucením, bylo to jasnější a zřetelnější, až to nakonec přešlo do nepříjemného pískání. Rasi Čubaj o ví se udělalo černo před očima.

Někdo zapnul kompenzátor.

^ A ^

Afričan se stále neobjevoval. Bylo půl deváté ráno, dvacátého čtvrtého dubna 2042. Arkonidan Allan se připojil k týmu matematiků a pomáhal při řešení problému.

Křížník DRUSUS byl připraven k transici. Souřadnice krátkého skoku přes několik světelných minut ležely ve velínu a byly už naprogramovány i v automatickém pilotovi. Ochranné-Štíty lodi byly posíleny natolik, že podle lidských měřítek nemohlo dojít k žádnému poškození, ani v případě, že by se mohla planeta Poutník v jakémsi meziprostoru proměnit v překážku při transici. Strukturální kompenzátory byly zapojeny a připraveny absorbovat vznikající dvojí šok a zabránit šíření měřitelných šokových vln.

Rhodan se připravoval vydat rozkaz ke startu.

Dal vyhlásit varování před transicí. Posádka se připravovala na krátký rematerializační šok.

Aby realizoval skok, nepotřeboval víc než se dotknout jednoho tlačítka. Rhodan už na něj položil ruku, když se z reproduktoru ozval zoufalý výkřik: „Nestartovat! Nestartovat! Vypnout kompenzátory! Ležím v jednom z nich! Pomozte mi!"

Rhodan prudce stáhl ruku zpátky, jako by se dotkl žhavého železa. Nevěřicně se zadíval nahoru do reproduktoru. Ten, kdo tam právě volal o pomoc, nevyslovil své jméno a jeho hlas byl natolik zkreslený, že se nedal poznat, ale existoval jenom jediný Člověk z posádky, o kterém se nevědělo, kde je. Ras Čubaj.

Ras Čubaj, teleporter, ležel zajatý v jednom ze strukturálních kompenzátorů! Rhodan zrušil příkaz ke startu a ze svého pilotního křesla se spojil s oddělením kompenzátorů.

^ A ^

Rozebrali kompenzátor a vysvobodili bezvědomého Afričana s , podivně ohnutou, očividně zlomenou rukou. Podle názoru lékařů Ras Čubaj navíc utrpěl nervový šok.

Nebylo to překvapující po tom, co všechno prodělal, ale litovali, že ho z toho důvodu nebylo možné vyzpovídat. Šéflékař lodí zakázal během následujících čtyř dnů výslech Rase Čubaje.

„Tento muž potřebuje klid, klid a ještě jednou klid," tvrdil. Perry Rhodan se s tím smířil. Tým matematiků byl informován o novém případě, a přestože se Perry Rhodan zprvu domníval, že podivné dobrodružství Rase Čubaje nemá s jejich výpočty nic společného, Atlan mu s úsměvem oznamoval, že jim mutant Čubaj předal důležité upozornění.

„Je to v pravém slova smyslu fantastické, Administrátore!" volal s rozzářenými očima. „Muž ze strukturálního kompenzátoru pomáhá matematice na nohy!"

Perry Rhodan se na něj vážně zahleděl. „Byl bych rád, admirále, kdybyste mi to konečně vysvětlil. Našli jste dosud vůbec něco?"

Arkonidan se usmál. „Samozřejmě, příteli. Ale nerad bych ti vnukal marné naděje. V půl dvanácté budu u tebe a prozradím ti první výsledky. Budeš opravdu překvapen. Narazili jsme na skutečně podivný fenomén."

^ A ➤

Objevení nadřazeného hyperprostoru znamenalo svého času revoluci v přírodních vědách. Nynější objevení země nikoho mezi jednotlivými časoprostory, které vyvolalo zmizení planety Poutník, však bylo senzací hlavně proto, že s ním nikdo nepočítal. Poloprostor, jak ho Atlan nazval, byl něčím naprosto nečekaným.

„Jsi dost dobrý vědec na to. Administrátore," začal Atlan přátelivě, „abys pochopil, že ti to nedokážu vysvětlit jinak než pomocí hypotéz."

„Ušetři mě podrobností," skočil mu Rhodan do řeči.

Atlan se usmál. „Myslím, že je za určitých okolností možné zrušit hraniční poloprostor a tím pádem by se planeta Poutník mohla ocitnout buď v našem prostoru, nebo v hyperprostoru. Ovšem my jsme matematici, my ti tady předložíme hromadu rovnic a žádný recept. Teď jsou na řadě technici, ti si musí s těmi rovnicemi poradit, lámat si hlavy. My můžeme hledat další informace. Všechno ostatní je už na vás."

Naslouchající důstojníci se vraceli na svá místa, když si uvědomili, že rozhovor začíná být příliš soukromý. Atlan vstal a podal Rhodanovi ruku.

„Rád bych," řekl klidně, „aby ti byla jedna věc jasná: Pracuju, jak nejrychleji dokážu. Jsem ochoten několik dní nespát. Rád ti pomůžu za všech okolností, protože jsem tvůj přítel."

Perry Rhodan mlčky uchopil ruku a potřásl s ní. Atlan se obrátil a Šel. Rhodan se za ním díval. Věděl, jaké starosti Arkonidana tlačí. Atlan měl u sebe svůj aktivátor buněk, který mu daroval pán planety Poutník před deseti tisíci lety a který Allana

učinil nezávislým na pravidelných návštěvách Poutníka. Atlan, nemusel podstupovat jednou za Šedesát let buňkové sprchy. Proto se Rhodanovi snažil vysvětlit, že nechce v žádném případě docílit toho, aby se z Rhodana stal stoletý stařec a aby sám nastoupil na jeho místo.

^ A ^

Allanovo vážné ujištění bylo pro Rhodana důvodem, aby se začal konečně zabývat myšlenkou, která se mu honila už několik týdnů hlavou a které se ještě stále nevěnoval. Možná také proto, že se jí bál?

Dělal vlastně dobře, že se dlouhé týdny a dokonce měsíce honil za fantomem nesmrtnosti, když se nesmrtným stane jenom on a několik jeho nejbližších přátel a spolupracovníků? Dělal vůbec dobře, když kvůli hledání planety Poutník ohrožoval tolik lodí a lidí? Bylo vůbec rozumné rušit prastaré pravidlo, že mladí mají střídat staré? Neměl by si raději najít nějakého svého následovníka, ustoupit do pozadí a prožít svůj život jako normální Člověk? Teď mu bylo fakticky sto šest let. Více než polovinu tohoto času stál v čele lidstva, vytvořil Sluneční říši a učinil ze Země nepřehlédnutelný mocenský faktor galaktické politiky. Nebylo to na druhou stranu dílo, na něž mohl být pyšný a se kterým mohl být spokojený?

Najednou si uvědomil, že zatím věnoval hrozně málo Času sám sobě. Jak dalece byl vzestup Slunečního impéria spojen s jeho vlastní osobou? Kolik vlastně pro Zemi znamenal on sám a v jaké míře byl odpovědný za miliardy pozemšťanů, kteří se odevzdali pod jeho velení? Co by se stalo, kdyby teď ustoupil do pozadí a přenechal své místo někomu jinému, aby pak za několik dní zemřel?

Vzpomněl si na tajuplnou bytost vládce Poutníka. Nesmrtelný vládce mu daroval věčný život vlastně jen jako maličký, nic neznamenající dárek. Mluvil o tom, že pozemšťanům dává stejnou šanci jako dvacet tisíc let předtím Arkonidanům - šanci dobýt Galaxii, proniknout do vesmíru a vytvořit mocnou, velikou říši.

Co by se stalo, kdyby teď Perry Rhodan všeho nechal? Byla by narušena posloupnost vývoje. Bez přehnané hrdosti mohl klidně říct, že mezi jeho muži není momentálně nikdo, kdo by byl schopen převzít otěže Sluneční říše. Došlo by ke zlomu, Sluneční říše by se rozpadla a stala by se tak bezbrannou kořistí pro každého, kdo by ji chtěl získat - a těch nebylo zrovna málo.

Myslel také na posádku křižníku DRUSUS. Stěžoval si snad někdo z ní na fakt, že pátrají po Poutníkovi, stěžoval si někdo na rizika? Ozvali se poručík Tompetch nebo kapitán Gorlat jednou jedinkrát ohledně svého života nebezpečného nasazení na Solitude?

Ne!

Každý byl přesvědčen, že dělá to nejlepší. Všichni věděli, že je Země bude

potřebovat víc než kdykoliv předtím, a všichni byli připraveni vydat ze sebe vše, aby mu umožnili nalezení Poutníka. Ne snad proto, že by ho považovali za tak milého a sympatického člověka, ale cítili zodpovědnost vůči celé Zemi.

A on blázen se sám sebe ptal, jestli by raději neměl odstoupit a předat svou roli někomu jinému!

^ A ^

Když dospěl k závěru těchto úvah, začal přemýšlet o tom, jak by se mohl co nejvíce dozvědět o tajemství planety Poutník ještě dřív, než budou matematici hotovi se svými výpočty.

Bylo dvaadvacet hodin čtrnáct minut, čtyřiaadvacátého dubna roku 2042. Čas pomalu ubýval.

Rhodan si vzpomínal, že ještě předtím, než začal uvažovat o odstoupení, dostal nějaký nápad. Soustředil se, aby si jej připomněl.

„Bytost ze Solitude! Ta podzemní bytost, která dokázala oddělit duši od těla! Bytost, o níž Reginald Bull tvrdil, že se podobá pozemským tuleňům!“

Divil se, že ho to nenapadlo mnohem dřív. Jedna tahle cizí bytost, které dal Reginald Bull mimochodem jméno Nathan, se nacházela na palubě DRUSUSU. Raději opustila mateřskou planetu a nehodlala se vrátit dříve, dokud tam neskončí řádění Druufů, kteří všechny bytosti ze Solitude rozdělili na šest částí, aby je učinili nepohyblivými, a uzavřeli je do jednotlivých beden. Pak k nim připojili svoje zaměřovači přístroje a využívali jejich schopností jako levných zaměřovačů.

Možná to byl pouze Nathan a nikdo jiný, kdo by byl schopen dorazit odtud na Poutníka. Nikoliv tělesně, nýbrž pomocí své pohyblivé duše, kterou by oddělil od těla a umožnil jí samostatný život.

"Petry Rhodan se ozbrojil zesilovačem telepatických vln a vykročil po chodbě k Nathanově kajutě.

Nathan se tam povaloval v mělkém bazénku, který zabíral většinu prostoru jeho kajuty. Jakmile tam Rhodan vstoupil, mimozemšťan se svou činností okamžitě přestal. Tvor, nebo spíše jeho tělo, připomínal šedivý válec značných rozměrů. Neměl ruce ani nohy, ani ústa a nic, co by mohlo připomínat živou inteligentní bytost. Nathan vyklouzl z bazénu ven a položil se na podlahu, která byla přizpůsobena tak, aby na ní rostla tráva.

Rhodan se na tu malou louku posadil, postavil před sebe telepatický zesilovač a pak řekl: „Dobrý den, příteli! Přišel jsem, abych tě požádal o pomoc.“

Nathan chápal rychle. Za Rhodanovými zavřenými očima se objevil obraz, který říkal: „Mluv, můj příteli, rád ti pomohu.“

Pak Rhodan-záčal vysvětlovat svůj plán.

^ A ^

Nathan dosud nestrávil na palubě lodi mnoho času. Celou tuto dobu se zdržoval pouze ve své kajutě. Cítil náklonnost k cizí bytosti, která ho nazývala přítelem a která ho vysvobodila z područí Druufů.

Ovšem z tohoto obřího vozidla, z této lodi, měl Nathan v duši strach. Jeho strach byl občas tak silný, až vyvolával tělesnou bolest. Nathanova civilizace neznala žádnou technologii. Když se chtěl někdo z jejích příslušníků pohybovat, používal k tomu sílu vlastního těla, nebo vyslal svou duši, pokud nebylo zapotřebí fyzické přítomnosti. Byla to velice náročná civilizace, která za nejdůležitější věc na světě považovala přemýšlení a hru myšlenek. Nathan ještě nikdy předtím neviděl tak gigantickou věc, jakou byla tato kosmická loď. Občas se dokonce přistihl při tom, že ji považoval za nepřítele. Rozum mu však říkal, že je to neživá věc, a že proto nemůže být ani přátelská, ani nepřátelská, že je pouze zapotřebí času, aby si na nové okolí zvykl.

Jeho přítel, tento cizinec, ho požádal, aby ho následoval do místnosti, kterou nazýval velínem. Mělo u toho být ještě pár dalších cizinců a ti měli přihlížet, jak jeho duše opouští tělo a odlétá. Cizinec mu vysvětlil, že se má pokusit najít svět, který se neviditelný vznášá v prostoru kdesi před touto lodí. Za normálních okolností by Nathan takovou prosbu samozřejmě odmítl. Neviditelný svět ho nezajímal. Proč by se měl pokoušet doletět k němu a pozorovat jej? Ale cizinec byl jeho přítel, a prosbou přítele nemohl odmítnout.

Dostali se až do velínu, Nathan se posunul doprostřed místnosti a zůstal tam ležet. Cestou se svým přítelem probrali všechno nutné. Už si neměli co říct. Nathan se uložil a začal uvolňovat duši z obalu hmoty.

Sám přitom necítil vůbec nic. Všechno to, čím myslel, co cítil a jak se vyjadřoval, bylo vlastně jen jeho duší. Tělo se skládalo pouze z mechanických a chemických částí. Nathan to věděl. Tohle tělo tu nechal ležet a pozvedl se nad něj. Věděl! - koneckonců tento proces sledoval už mnohokrát u svých přátel a druhů - že jeho duše je vidět jako obláček mlhy bez obrysů. Soustředil se na svého přítele a proměnil tento obláček do podoby jeho postavy. Nejdříve to byl malý obrázek, velký jen deset centimetrů, ovšem jasně zřetelný. Potom rostl a stával se stále průhlednějším. Rozhlížel se a viděl ve tvářích dalších cizinců překvapení, když vytvořil hlavu, která se podobala hlavě jeho přítele.

Pak se vydal na cestu k onomu neviditelnému světu, který se vznášel kdesi v temnotách vesmírného prostoru před nimi.

^ A ^ |

„Je to jedna z nejpodivnějších forem života, jakou jsem kdy viděl,“ řekl kdosi, když Nathan odešel a nechal ve velínu pouze své obrovité bezvládné tělo.

„Není to tak podivné, jak jsme si zprvu mysleli,“ namítl Rhodan. „Bezesporu zvláštní je jeho schopnost oddělovat duši od těla. Ovšem to, co se nám jeví jako strašidlo z našeho dětství, má určitě docela reálný základ.“ Všichni na něj napjatě pohlíželi.

„Pochopitelně, duše je nehmotný jev," začal ochotně vysvětlovat Rhodan. „To, co jste viděli jako mlhu, nebyl žádný plyn, pokud jste si to mysleli. Duše není nic víc než pole, o jehož podstatě zatím nic nevíme, je to však pole s vrozenou inteligencí. To, co vidíme, je pouze účinek, jaký toto pole vyvolává ve svém okolí. Zdá se, že má v sobě síly, které například lomí optiku vzduchu. Proto je vůbec něco vidět. Pak nám tento jev připomíná mlhu.

Zarážející je však schopnost tohoto pole odrážet se od předmětů ve svém okolí, dokonce se s nimi identifikovat. Pozorovali jste, jak Nathan znázornil mou postavu i tvář. Jsem přesvědčen, že by se v tomto ohledu mohl stát mistrem, kdyby se na tuhle záležitost více soustředil. Ani se neptejte, jak jsme byli spolu s Allanem vyděšení, když jsme na planetě Solitude poprvé uviděli své duchy!"

Jeho druzi mlčeli. Vysvětlení bylo jasné, ale celý fenomén zůstával naprosto nepochopitelný. Zírali směrem, kde tušili Nathanovu duši - kdesi v černotě vesmíru, kde neexistovalo nic, vůbec nic, co by Nathan mohl znázornit a naznačit jim, kde teď vlastně Je-

^ A ^

Nathan se ocitl poprvé v životě ve volném vesmíru, ale nic zvláštního při tom nepocíťoval. Zprvu sice projevil určitou zvědavost, ale pak, když zjistil, že se vůbec nic neděje, jeho zájem opadl. Pohyboval se směrem, který mu byl stanoven, a čekal, zda se před ním vynoří něco, co by mohl prohledat.

Nevěděl, jakou rychlostí se pohybuje. Ale spěchal a zanedlouho ucítil, jako by ho něco táhlo, jako by ho něco nasávalo. Divil se, protože ve své předchozí duševní existenci nikdy nic takového nepoznal. Koneckonců jeho duše se neskládala z ničeho materiálního, co by se dalo nasát nebo odfouknout. Znovu se v něm probudila zvědavost a zároveň pocítil i trochu strachu.

Přál si být zpátky na palubě lodi, která zmizela kdesi za ním v hlubině vesmíru a teď nevypadala jinak než okolní hvězdy.

Ale i kdyby stokrát chtěl, vrátit by se teď nedokázal. Toto sání bylo mocnější než Jeho síla. Vzdal se jakéhokoli odporu a dal se hnát.

Po chvíli před sebou uviděl něco, co zprvu připomínalo světlou skvrnu bez obrysů. Nathan konstatoval, že ho to táhne přímo k té skvrně. Rychle se zvětšovala. Nakonec získala přece jenom jasnější obrysy a vypadala jako veliká polokoule. Nathan se k ní blížil děsivou rychlostí. Za několik okamžiků byla tak veliká, že už nedokázal sledovat její okraje. Místo toho teď pod sebou spatřil rozlehlé roviny porostlé trávou, hlubokými lesy, mocnými řekami, jezery a moři. Viděl nahromadění pravidelně tvarovaných objektů, vypadajících uměle a pravděpodobně představujících to, co jeho přítel nazýval městem. Všechno tohle viděl poněkud rozmazaně, jako by přes zácilonu.

Mezi ním a krajinou něco bylo. Všiml si toho v poslední chvíli, ale bylo příliš pozdě, aby na to mohl zareagovat. Najednou se proti němu rýla průhledná stěna. Stěna, která z dálky vypadala jako zácilona nebo nějaký záves. Dostal mocnou ránu, jakmile se jí dotkl, a cítil, že se norí do něčeho měkkého. To všechno ho neuvěřitelně zaskočilo. Několik vteřin měl dojem, že ho někdo spoutává. Pak se však všechno kolem něj znovu uvolnilo a sání ustalo. Nathan se podíval nahoru a uviděl třpytivý obal, kterým právě pronikl. Nevěděl, z čeho se skládá, ale teď, když už jím prošel, se o něj přestal zajímat. Soustředil se na cestu dolů.

Sotva urazil polovinu cesty k povrchu, najednou mu z ničeho nic bylo veselo. Divil se tomu, když si uvědomil, že to není on sám, kdo by se radoval, nýbrž někdo jiný, kdo mu předává svou radost telepatickou cestou. Nathan uslyšel jásavé výkřiky. Popleteně se

pokoušel zjistit, odkud asi mohou přicházet, než si uvědomil, že je slyší skutečně jenom telepaticky. Na téhle planetě někdo byl, ten kdosi měl radost a svou radost Nathanovi sděloval.

Nathan napjatě čekal, co přijde dále, a zanedlouho uslyšel dunivý hlas.

„Chudáčku," volal na něj neznámý, „k čemu ses to propůjčil? Copak nevíš, že už se odtud nemůžeš vrátit? Své tělo jsi nechal někde daleko odtud a už ho nikdy neuvidíš!"

Nathan se vyděsil. Ani ne proto, že by přišel o tělo, na kterém má zas tolik nezáleželo, vyděsilo ho však, že ho cizinec zná.

„Odkud to všechno víš?" zeptal se.

„Copak jsi necítil to sací pole, které tě sem přitáhlo, chudáčku?"

S pojmem sací pole si Nathan nevěděl příliš rady, ale rozuměl, co je tím míněno.

„Ano, samozřejmě," pomyslel si. „A co má být?"

„Dokázal ses mu bránit?"

„Ne, bylo příliš silné."

„Tak vidíš! A jak by ses z něj chtěl někdy dostat? Musel bys překonat pole a vrátit se na svou loď. To nedokážeš."

„Možná," opáčil Nathan. „Momentálně to ovšem není tolik důležité. Můj přítel si pro mě přijde, až nastane čas. Kdo jsi ty?"

„Já jsem pánem tohoto světa. Nemám žádné jméno/"

„Nemohl bys to své sací pole vypnout?"

„Ne, to bych nemohl. Můžu toho udělat mnoho, ale sací pole se nachází mimo mou moc. Musíš tu zůstat, chudáčku."

^- A ^

Když se Nathan delší dobu nevracel, Perry Rhodan se rozzlobil. Dal okamžitě prohledat všechny strukturální kompenzátory, ale všechny byly prázdné. Nathan očividně prožil něco jiného než Afričan Ras Čubaj-

Rhodanova lhůta se scvrkla na sto padesát hodin. Neměl příliš důvodů k tomu, aby se tvářil optimisticky. Tým matematiků pracoval téměř bez přestávky, ale zatím přinesli jenom Částečné výsledky. Kolem devatenácté hodiny, poté, kdy uplynulo dalších šest hodin bez výraznějších výsledků, požádal Arkonidan Allan o rozhovor s Perrym Rhodanem.

Když ho Rhodan přijal, Atlan se posadil a položil před sebe složku s papíry. Rhodan si ho pozorně prohlížel. „Začni!"

Atlan ze složky vytáhl jeden list papíru a položil jej na stůl. Ukázal na něj. „Tohle je struktura vesmírné části, ve které je uzavřen Poutník. Jinými slovy: Je to část vesmíru, kterou jsme pojmenovali jako poloprostor. Celá tato vesmírná část se pohybuje v jistém druhu rotace. Po každém čtvrtém otočení poloprostoru se Poutník vysune o něco zpátky do normálního prostoru k nám, ale je pro nás stále neviditelný, protože celá tahle věc se děje na nám odvrácené straně poloprostoru. Zatím nevíme, kdy se Poutník vynoří úplně, nevíme ani, jak velká část planety se už vrátila do normálního prostoru. Ovšem'myslím si," řekl a usmál se, „že tam bude dost místa na přistání jedné Gazely."

„Pokud by se nám to podařilo, měli bychom vyhráno," poznamenal dobře naladěný Rhodan.

Allan se na něj posměšně podíval. „Klidně si zase sedni, Administrátore," požádal. „Tak jednoduché to nebude!"

Rhodan zpozorněl. „Ještě něco?"

„Ano. Týká se to Nathana.“

Rhodan se posadil.

„Tak poslouchej,“ začal znovu Atlan. „Pro našeho milého Nathana je poloprostor pólem, který ho přitahuje. Abych to řekl přesněji - pohodlně se dostal na Poutníka, ale zpátky se už nevrátil. Sedí tam jako zajatec. To je ten pravý důvod, proč se ještě pořád nevrátil.“

Perry Rhodan se zamyšleně zahleděl na Šedivý válec uprostřed místnosti. „To tedy znamená,“ zamumlal, „že mu tam budeme muset dovézt jeho tělo.“

„Přesně tak,“ souhlasil Atlan. „Ale je tu ještě něco.“

Rhodan překvapeně vzhledl.

„Ničeho se neboj, barbare,“ usmál se Atlan. „Toto je poslední informace. Zjistili jsme, že se poloprostor obklopuje jakousi stěnou. Jediný otvor v této stěně, kterým se nám vrátil zpátky Ras Čubaj, představovalo zbytkové pole našeho kompenzátoru.“

Myslel si, že bude muset Rhodanovi vysvětlit důsledky tohoto poznatku, ale sotva domluvil, Rhodan vyskočil podruhé. Tentokrát však nikoliv s úlevou, ale napadla ho věc, před níž ho chtěl Atlan nejdříve varovat.

„Díra ve stěně?“ vyhrkl Rhodan. „Takovou díru jsme si měli vytvořit, když jsme posílali Rouse čočkovým polem. To se nám nepodařilo. Naše zrcadlové pole má jinou strukturu než poloprostor, že?“

„Zcela správně.“

„Takže jsme byli na falešné stopě. Teď vsak víme, že zbytkové pole kompenzátoru takovou díru ve stěně vytvoří. Samotný kompenzátor nemůžeme použít k tomu, aby nás dostal do poloprostoru. Ale máme jiný přístroj, který pracuje na stejné bázi jako kompenzátor, a s tím bychom to dokázat mohli. Myslíš si to taky, admirále?“

Atlan přikývl a oči se mu rozzářily.

„Takže fiktivní transmitter,“ zamumlal Perry Rhodan. „Divím se, že jsem na to nepřišel už dávno.“

Měl z toho velikou radost. Teď totiž věděli, jak na planetu Poutník proniknou.

^ * < ^

Pro Perryho Rhodana to vypadalo jako ironie osudu, že se ze své nebezpečné situace nedostane jinak než pomocí přístroje, který mu před více než Šedesáti lety daroval právě vládce planety Poutník. Fiktivní transmitter byl přístroj, který byl schopen transponovat jakoukoliv hmotu kamkoliv bez ohledu na energetické zábrany a časové dimenze. Jedinou podmínkou úspěchu bylo, aby se transmitter nastavil na novou situaci. Atlan, který celou záležitost ovládal z matematického pohledu, vysvětloval: „Z mnoha tisíců možností nastavení transmitteru musím najít tu jedinou správnou. To je těžký úkol. Tady nám už matematika mnoho nepomůže... Ledaže bychom vyčkali, až tým dokončí všechny své výpočty. Na to však nemáme čas, takže musíme experimentovat.“

Fiktivní transmitter byl pevně zabudován na palubě lodi. Rhodan zahájil řadu pokusů pomocí většího počtu kovových kostek, které vysílal do míst, kde transmitter mohl působit. Mezitím byl transmitter nasměrován k prostoru, ve kterém ležela planeta Poutník. Obrazně řečeno - druhá díra, která vedla z pětidimenzionálního prostoru, byla uzavřena. Pokud by se některý z pokusných objektů ztratil, pak to mohlo znamenat pouze to, že byl přenesen na planetu Poutník.

V tomto ohledu nezačala pokusná série příliš slibně. Když Rhodan zapojil transmitter poprvé, kovová kostka začala ztrácet tvar. Neviditelná síla ji rozmáčkla a přitiskla na podlahu

velínu. Z původní kostky s dvoucentimetrovými hranami vzniklo něco jako lívanec o průměru jednoho čtverečního metru. Rhodan transmitter vypnul.

Poněkud změnil nastavení přístroje a pak následoval druhý pokus. Nepodařil se podobně jako ten první. Ani následující experimenty nepřinesly potřebný výsledek.

Atlan se mezitím na Rhodanovu prosbu uložil ke spánku. Trval však na tom, aby byl probuzen, jakmile by došlo k nějaké změně či úspěchu.

Minula půlnoc, začal šestadvacátý duben. Čas, který Rhodanovi ještě zůstal, představoval něco méně než sto čtyřicet hodin.

A pak - kolem třetí ráno - se zdařil první pokus! Místo aby změnil tvar jako jeho předchůdci, malý kousek kovu z ničeho nic z podlahy velínu zmizel.

První pokus přistát na povrchu planety Poutník za pomoci prostředků, které měli k dispozici, se podařil.

Probudili Allana. Spal jen pět hodin, ale to mu bohatě stačilo, aby se ve velínu objevil čerstvý a plný energie. Dal si předvést zmizení další kovové kostky a pak navrhl: „Nevím, jakou roli bude hrát velikost objektu při transportu. Možná že lidé, nebo dokonce celá kosmická loď, například Gazela, by prožili totéž jako tucet předcházejících kovových kostek, které byly rozmáčkнутy napadrt. Měli bychom se nejdříve pokusit poslat na Poutníka nějakého robota.“

Pěny Rhodan s tím souhlasil. Jeden z bojových robotů, kteří se nacházeli na palubě, byl povolán do velína. Monstrum vážící několik tun, vybavené zbraňovými pažemi, které dokázaly bojovat proti celému pluku, vstoupilo na místo, které mu Rhodan označil.

Pak naprogramoval úkol, který měl robot splnit. Stroj odpověděl bez jakéhokoliv citového pohnutí: „Ano, pane. Jsem připravení“

Perry Rhodan pomalu odpočítával.

„...čtyři... tři... dvě... jedna... teď!“

Do nastalého ticha cvaklo stisknuté tlačítko. Všichni pak viděli, jak strašné věci se s tím robotem děly. Nejdříve udělal krátký krok dopředu. Ve zlomku vteřiny však cosi popadlo jeho kovová ramena a roztáhlo je od sebe. Hrud' robota popraskala, materiál sténal a skřípal, jak ho to roztahovalo do nepřirozené podoby. Robot se začal bránit, ale zbývalo už jen málo jeho funkcí, které by zůstaly nedotčeny, než aby mohl mít nějaký úspěch. Zřítíl se k podlaze a ve stejné chvíli se dostal do vlivu mocné tajuplné síly, která rozmáčkala kovové kostky. Rozdupala a rozmáčkala ho tak, že z velkého bojového robota nezůstalo nic víc než jen ošklivý šedivý kovový kopeček, který se už nedokázal ani pohnout. Hluk utichl. V místnosti zůstal jen zápach roztavených drátů a žhavých kovových součástek.

Všechno se to odehrálo během pouhých dvou nebo tří vteřin. Když Rhodan vypnul transmitter, osud tohoto robota byl už dávno zpečetěn.

Rhodan se podíval k Allanovi. Atlan si jeho pohledu všiml a zvedl obočí.

„Myslel jsem si to,“ řekl prostě. „Základní nastavení transmitteru je správné, ale musíme zřejmě ještě stanovit hodnoty transportované hmoty. Budeme tedy muset vypočítat správnou posloupnost. K tomu budeme potřebovat řadu pokusů s objekty různé velikosti.“

Rhodan vzdychl a podíval se na kalendář.

^ ^ ^

Uprostřed obrovského hangáru se Reginald Bull právě zabýval tím, že připravoval průzkumný člun typu Gazela ke startu. Reginald Bull byl jedním z prvních, kdo získal výsledky výpočtů týmu matematiků. Dostal pak za úkol přistát na vystupující části planety Poutník. Nikdo nevěděl, jak dlouho bude Poutník vyčnívat z po-

loprostoru do normálního prostoru nebo kdy se ponoří zase zpátky.

Reginald Bull věděl, jaký úkol to je. Přijal jej, protože byl na nalezení Poutníka stejně závislý jako Perry Rhodan. Bull byl druhým mužem, který dostal před dvašedesáti lety privilegium ponořit se pod buňkovou sprchu. Kdyby se mu to nyní, po dvašedesáti letech, nepodařilo znovu, během několika hodin by rázem zestárnul o uplynulých Šedesát dva let a nejspíše po dvou dnech by patrně zemřel. To už byl dostatečný důvod k tomu, aby přijal úkol, který právě dostal. Nicméně odmítl posádku. Většinu funkcí malého kosmického člunu mohl řídit automaticky. Reginald Bull si věřil a věděl, že je možné, aby řídil člun úplně sám. Nicméně chtěl mít jistotu, a proto požádal poručíka Tompetcha, aby, ho doprovázel. Tompetch s pobaveným úsměvem souhlasil, jako by neměl žádné tušení, do čeho se to vrhá. Nakonec ještě žertem poznamenal:

„Víte, pane, už jsem byl hodně dlouho poručíkem. Možná, že se za tuhle akci stanu nadporučíkem. Co myslíte, budu povýšen?“

Bull pochopil žert a odpověděl: „Pokud ovšem nebudeme mít Štěstí, osobně vás degraduju na seržanta.“

V sedm hodin čtyřicet pět minut byla Gazela připravena ke startu. Bull to ohlásil velínu a společně s povolením ke startu se mu dostalo posledního varování.

„Dávej na sebe pozor. Bully!“ požadoval Perry Rhodan. „Víš dobře, že tohle je velice přesná práce. Pokud nepřistanete naprosto přesně na místě, může se stát cokoli. Dobře víš, že ti zbývá jen pár vteřin, abys pronikl ochranným štítem a přistál. Pokud se ti to podaří, ihned se vydej směrem k buňkovým sprchám. Přístroje tě mají v evidenci. Na mě nečekej. My se budeme dál pokoušet seřadit správně fiktivní transmitter. Pokud by se nám to nepodařilo během následujících patnácti hodin, přiletíme za tebou stejným způsobem. Každopádně se ti ohlásíme, jakmile na Poutníka dorazíme. Je to jasné?“

„Úplně,“ odpověděl Reginald Bull.

„Tak se snaž, starý brachu!“

„Díky, Perry, a... koukej přiletět za mnou!“

Gazela G-203 se bez hnutí vznášela ve volném prostoru, i když její nehybnost byla pouze relativní v poměru k DRUSUSU a Poutníku. Reginald Bull nastavil autopilota malého člunu podle údajů matematiků.

Vypočítanou pozici zaujal po několika krátkých manévrech v osm hodin a dvanáct minut. Od té doby seděl bez hnutí ve svém pilotním křesle, pozoroval obrazovky, občas také zaměřovače, a občas se obrátil k poručíku Tompetchovi.

„Kolik je teď hodin?“ zeptal se.

„Osm hodin, čtyřiatřicet minut, pane.“

Bull počítal. Ještě třiadvacet minut a pár vteřin.

^ A ^

„Tady to mám,“ řekl Atlan. „Tohle jsou transportní hodnoty jako funkce přepravovaných hmot. Je to posloupnost stále se zvolna měnící funkce. Už bychom neměli udělat žádnou chybu.“

Rhodan si prohlížel výpočty a souhlasil s Arkonidanem. Na nic nečekal, dal povolát dalšího bojového robota, a když nastavili fiktivní transmitter podle dodaných

výpočtů, robot CQ-1238 zmizel z velína a nebylo pochyb o tom, že se ve stejném čase zjevil na povrchu planety Poutník.

To bylo krátce po půl deváté. Ve tři čtvrtě na devět se Rhodan ještě jednou pokusil spojit s Reginaldem Bullem a poručíkem Tompetchem pomocí vysílačky. Nepodařilo se mu to však, protože Gazela se v tuto dobu už dávno nacházela ve stínu poloprostoru, který žádné spojení nepřipustil.

Pěny Rhodan připravil další Gazelu ke startu, dal otevřít dveře hangáru a nasměroval člun tak, aby hned po vylétnutí pronikl do oblasti působení fiktivního transmiteru a byl okamžitě přenesen na planetu Poutník. Rhodan tohle nastavení provedl sám. Byl trochu nesvůj, když to dělal. Scházel mu dostatek pokusů, které by potvrdily správnost výpočtů. Neměli ale Času nazbyt, takže se spolehl na své matematiky.

Bylo osm hodin dvaapadesát minut, když si říkal, že se nemusí ničeho obávat.

^ A ^

Krátce po osmé hodině a sedmapadesáti minutách se ohlásil materiální zaměřovač. Zabzučely varovné signály a na registrační obrazovce se téměř v centru rozsvítil drobný bod. Když se na něj Bull zahleděl, pomalu se zvětšoval.

Zároveň se Gazela pohnula směrem k tomuto bodu, proto se světelná skvrna na obrazovce zaměřovače ještě zvětšila a ustálila se přesně uprostřed.

Tompetch najednou vykřikl: „Támhle, pane! Podívejte se přece!“

Reginald Bull zvedl hlavu a spatřil na panoramatických obrazovkách jakousi rozmazanou světelnou skvrnu, která se řítla neskutečnou rychlostí ke Gazele. Bull v sobě potlačil strach, který pocítil při pohledu na tento neobvyklý jev, a zrychlil pohon člunu. Gazela se rozlétla směrem k rozmazanému cíli. Tompetch mohl brzy hlásit, že světlá skvrna rychle získává obrysy a že už je tak velká, až je na ní možné rozpoznat podrobnosti. Tompetch viděl rozlehlou zelenomodrou plochu, kterou považoval za moře, a dále členité pobřeží, pravděpodobně porostlé hustou džunglí, kterou protékalo řečiště Širokého proudu. Za tím vším byl nekonečný černý vesmír. Obraz byl dokonale kulatý. Ostrov ve vesmíru.

„Překročili jsme maximum, pane!“ zakřičel vystrašený Tompetch. „Tohle nikdy nedokážeme!“

Reginald Bull se nehýbal. Jeho jindy pobavená tvář teď vypadala zcela vážně. Tohle byl docela jiný Reginald Bull, než jakého měl Tompetch v paměti, a překvapilo ho to natolik, že raději zmlkl.

Viditelná část povrchu planety Poutník se neustále zmenšovala. Znamenalo to, že se zasunuje zpátky do poloprostoru, aby se po určité době znovu objevila. Tohle se dělo vinou rotace. Podle výpočtu počítače jim nyní zbývalo už jenom padesát vteřin

času.

Gazela se zachvěla, ale poznali to jenom podle přístrojů.

„To bylo energetické pole!“ zavrčel Bull. „Teď už jsme to snad dokázali!“

Malý kulatý kus povrchu planety ležel teď těsně pod nimi. Tompetch nevěřícně zíral, jak se ten kruh stále zmenšuje a jak podrobnosti, které právě před chvilkou viděl, náhle mizely. Přímě pod nimi se rozprostírala džungle.

Reginald Bull se rozhodl pro nekompromisní přistání, namířil si to doprostřed džungle na jakési místo, které bylo viditelně světlejší a mělo v průměru asi dva kilometry. .

Pro Tompetche přišlo přistání zcela bez varování. Trhlo to s ním, ucítil ránu a do hlavy se mu nahrnula krev. Zavřel oči a přemýšlel o tom, že je to stejné, jako kdyby se posadil do zdívočelého kolotoče. Obával se, aby se mu neudělalo špatně, ale než se tak stalo, kolotoč se přestal točit, a když Tompetch znovu otevřel oči, viděl všude na obrazovkách zelenou stěnu džungle a nad korunami stromů cosi tajuplného, černého, hrozivého, co se k němu ze všech stran blížilo.

Reginald Bull se vedle něj odpoutal z křesla a vstal. Gazela přistála v křoví džungle a teď na něm trochu nakloněně ležela.

„A jsme doma,“ řekl Bull trochu nejistě, „o tom není žádných pochyb. Co ale dál?“

Černá stěna nad stromy se stále blížila. Tompetch z ní měl hrůzu. Aniž by si to uvědomil, jeho prsty pracovaly na uzávěrech bezpečnostních pásů. Otevíraly je a odhazovaly stranou. Tompetch vstal a pocítil potřebu utíkat. Ale Bull, který jako by četl jeho myšlenky, mu položil ruku na rameno a řekl: „Jen klid, kamaráde! Tak strašný to zas bejt nemůže!“

Tompetch se třásl. Vyřeštěnými očima viděl, jak stěna polyká jeden strom za druhým a jak se blíží ke člunu. •

„No tak se tam podívejte!“ křičel bez sebe strachem. „Vždyť nás to sežere...“

Pak se setmělo. Černá stěna je skutečně spolkla. Nic neviděli. Tompetch se díval na malé kontrolky na pilotním pultu, které ještě stále svítily, jako by se nic nestalo. Podíval se dolů, pohlédl na Reginalda Bulla, který se usmíval, a pak se trochu zastyděl- Schoval tvář do dlaní a zavřel oči. Po chvíli Bullovi řekl: „Odpusťte, pane. Choval jsem se jako malé dítě.“

Bull mu znovu poklepal po rameni.

„Neberte to tak tragicky,“ řekl. „Já jsem se bál úplně stejně jako vy. A teď vypněte všechny agregáty. Jestli chceme něco vidět, potřebujeme mít tmu.“

Tompetch na něj překvapeně pohlédl. Pak poslechl a vypnul hlavní agregáty. Temnota teď byla dokonalá.

Tompetch zůstal stát, kde byl. Potom se pohnul, hmatl kolem sebe a posadil se do pilotního křesla. Pořád přitom napjatě sledoval temnotu. Teprve po chvíli před sebou rozeznal temný obrys opěrky křesla. Pak začal rozpoznávat matně se lesknoucí obrazovky panelu před očima a o čtyři metry dál uviděl postavu Reginalda Bulla. Promnul si očima, aby zahlal halucinace, protože v tomhle prostoru přece nemohlo existovat žádné světlo. Byl to poloprostor, jak mu řekli, vzdálený jakékoliv lidské představě a bez jevů, které by člověk mohl pojmut. Nemělo tu být ani světlo, ani zvuk, ani teplo.

Ale obraz zůstal.

„Vidíte něco?“ zeptal se najednou Bull.

„Ano, pane,“ odpověděl Tompetch váhavě. „Myslím, že vás poznávám.“

„To je dobře!“ řekl triumfálně Bull. „Já na tom jsem podobně, ale myslím jsem si, že to bude optický klam. Takže v tomto poloprostoru existují stopy světla.“

Tompetch přikývl.

„Vidíte nebe taky tak Červené jako já?“ zeptal se v té chvíli Bull.

Tompetch znovu přikývl.

„Musíme společně porovnávat všechny dojmy,“ vysvětloval Bull. „Tady nemůže být jisté, zda dva muži vidí stejnou věc skutečně stejně. Nechci nic riskovat. Myslíte si, že byste podle map poznal, kde jsme to vlastně přistáli?“

Tompetch si vzpomněl na dvojitou zátočinu řeky, kterou viděli, a na místo, kde Gazela přistála.

„Myslím, pane,“ odpověděl, „že bych to asi poznal.“

„Tak zapněte osvětlení. Musíme se zorientovat.“

Zanedlouho se rozsvítilo a Tompetch se začal věnovat mapám.

„Poutník je světem, jak si ho lidé představovali kdysi ve starověku,“ vysvětloval Tompetch Bullovi dobře známou věc. „Ploché kulaté disk, z jehož okrajů by se dalo spadnout, kdyby tam nebyl ochranný štít. Povrch planety je zaznamenán na mapách. Všechna měřítka souhlasí. Ovšem tenkrát bylo málo času. Možná, že některé podrobnosti nebyly zaznamenány.“

Bull přikývl. Tompetch se skláněl nad mapami a netrpělivě a zvědavě si je prohlížel.

„Ochranný štít,“ začal vyprávět Bull, „má velmi užitečné vedlejší účinky, jak jsme zjistili. Vytváří magnetické pole, s jehož pomocí mohou být stanoveny určité světové strany. Mapa je proto zaznamenána obvyklým způsobem - sever nahoře, jih tady dole.“

Tenhle svět je umělý,“ pokračoval Bull. „Nejenom svět jako takový, nýbrž každá říčka, každá hora, jakékoliv mořské pobřeží je umělé. Vládcé planety Poutník se porozhlédli po celé Galaxii a vytvořili si tu svůj ideál.“

Tompetch nespouštěl oči z mapy. Sledoval tok řeky, u níž přistáli. Prohlížel si okolí. „Tady,“ řekl pak. „Tady jsme asi přistáli.“

Reginald Bull se podíval na hlavě. Pak přešel dvěma prsty z místa označeného Tompetchem přes celou mapu, překřížil přitom dvě moře a jeden malý kontinent a zastavil se na jižním pobřeží velkého kontinentu na severu.

„Hůř jsme asi přistát nemohli,“ zabručel nazlobeně. „Celý disk má osm tisíc kilometrů v průměru. Z našeho stanoviště je to až do města, kde je umístěna buňková sprcha, celých šest tisíc kilometrů!“

Nedůvěřivě se podíval na obrazovky, ale teď, když svítila světla, na nich nebylo nic vidět. Vzdychl a vypnul světlo.

„Jakmile budeme alespoň trochu vidět na cestu, okamžitě vyrazíme,“ řekl do tmy Tompetchovi. „Pokud nám fungují světelné zaměřovače, půjde to docela dobře. Pokud ne...“

Nedověděl, co by se stalo pak. Tompetch ho slyšel odcházet k pilotnímu křeslu a dosednout do něj.

^ A ^

Světelný zaměřovač pracoval. Tompetch to radostně ohlásil Bullovi, zapnul zaměřovač na automatickou činnost a začal porovnávat obraz na monitoru s mapou.

Tak uplynula hodina. Hodina, během níž si Reginald Bull neustále utíral pot z tváře a kdy Mike Tompetch neviděl na monitorech nic než povrch velkého oceánu. Podle mapy zjistil, že zhruba dvě stě kilometrů před jižním pobřežím leží protáhlý ostrov, přes který musela Gazela v případě, že dodržela kurs, přelétnout. Avšak při tak nízké rychlosti, jakou se právě pohybovali, se s tím nedalo počítat dříve než za hodinu.

Tompetch se opřel v křesle a ponořil se do myšlenek.

Jeho pohled náhodou padl na obrazovku světelného zaměřovače. Tompetch sebou trhl a

naklonil se nad obrazovku. „Ostrov, pane...," vzdychl.

„Jaký ostrov?" vyjel na něj Bull.

„Dvě stě kilometrů před jižním pobřežím leží protáhlý ostrůvek, pane. Protože letíme rychlostí zhruba sto kilometrů za hodinu, měli jsme k němu dorazit až za dvě hodiny. Ale teď... Leží přímo pod námi!"

Reginald Bull se nedůvěřivě podíval na obrazovku. „Jste si jist, že jste tu mapu přečetli správně?"

„Zcela jist, pane," odpověděl Tompetch.

„Takže potom nefunguje světelný zaměřovač. Dal nám špatný směr. Zachycuje něco, co leží ještě sto kilometrů před námi."

Tompetch začal počítat. Bull srovnával tvary ostrova na mapě s těmi na obrazovce. Poručík patrně narazil na další překvapení. S otevřenými ústy zíral na Bulla a koktal: „Ten ostrov... Měl být padesát kilometrů široký, pane... a tři sta kilometrů dlouhý. Délka je v pořádku, ale šířka... Podle obrazovky jenom pětadvacet kilometrů."

Bull vyskočil. Obrátil se k obrazovce a na první pohled zjistil, že Tompetch nelže. Začínal obě pozorování porovnávat. Ostrov ležel jenom sto kilometrů jižně od pobřeží, přestože podle vzdálenosti na mapě měl být dvě stě kilometrů daleko. Byl jenom pětadvacet kilometrů široký, přestože to mělo být padesát. Existovalo pouze jedno vysvětlení:

Planeta Poutník se smrštila v poměru jedna ku dvěma!

^ / ^

V devět hodin patnáct minut, šestadvacátého dubna 2042, byly všechny přípravy k fiktivnímu skoku Gazely hotovy. Na palubě tohoto člunu, který pomalu klouzal směrem z hangáru, byli Perry Rhodan, Allan, dr. Ali el Jagat, šéfmateřatik DRUSUSU, mutanti

John Marshall a André Noir a bezvládné tělo bytosti ze Solitude Nathan.

Lhůta činila už jen zhruba sto pětadvacet hodin, když se vnitřní vchod lodi otevřel a uvolnil prostor Gazele.

: Perry Rhodan převzal řízení vesmírného Člunu sám. S potlačovanou netrpělivostí čekal, až se z meziprostoru mezi oběma vstupy vypumpuje vzduch a až se vnější vstup otevře natolik, aby Gazela mohla prolétnout. Pak vzlétl a za několik okamžiků se ocitl v silovém poli fiktivního transmiteru.

Perry Rhodan najednou pocítil, jak neskutečnou akci to podniká. Šlo o nesmrtnost, která byla nepochopitelná a nepředstavitelná. Celé se to odehrávalo - nebo mělo odehrávat - v prostoru, který se nacházel mezi dimenzemi a jenž byl nejen nepředstavitelný, ale také absurdní. Venku, před energetickými ochrannými štíty křížníku DRUSUS, čekalo transportní pole, které přenese Gazelu včetně její posádky bez jakékoliv ztráty Času o několik milionů kilometrů dál, ke vzdálenému cíli, a bude tím odporovat všem zákonům pozemské fyziky, které platily ještě před necelým stoletím. Perry Rhodan v sobě cítil děs - atavistický strach před neznámem a

nepochopitelnými věcmi.

Reagoval na něj tak, jak byl zvyklý: rozzlobil se. Pobídl Gazelu k divokému zrychlení, aby se vrátila do oblasti transportního pole fiktivního transmiteru. Všechny svaly v jeho těle se napjaly, nicméně brzy zjistil, že šok je ještě hroší, než čekal.

Šok přišel silou parního válce. Jako by se loď najednou scvrkla a snažila se ho rozmačkat. Vykřikl, ale neslyšel svůj vlastní hlas. Divil se té temnotě kolem a tomu, že své druhy ani neviděl, ani neslyšel. Pokoušel se tomu neskutečnému tlaku nějak bránit, ale čím více se snažil, tím horší bolesti cítil. Chvilí je vydržel, přestal křičet a snažil se snést všechno to nepochopitelné. Bolest však byla tak silná, že ho na okamžik připravila i o vědomí.

Když se vzpamatoval, byl zpocený od hlavy až k patě. Před očima mu tančily hvězdičky a plíce pracovaly, jako by právě absolvoval běh na deset tisíc metrů. Ale přes všechny tyto bolesti, které ho trápily, najednou spatřil! zvláštní krajinu, na jejíž tvář si dobře vzpomínal.

Nevěřil tomu a překvapeně konstatoval, že transport pomocí transmiteru se přece jen podařil. Mžoural do jasného slunce na modrém nebi, které plýtvalo svou září nad rozlehlým parkem.

Byli na Poutníkově.

-> -< ^

Nathan si tak dlouho povídal s cizincem, až ho připravil o chuť k dalšímu rozhovoru a zmlkl. Mezitím však Nathan nasbíral hodně informací. Věděl, kde leží město, kam směřoval jeho přítel. A protože nevěděla co by měl udělat lepšího, vydal se na cestu tím směrem.

Měl divnou náladu. Ztráta těla ho příliš netrápila. Zaprvé si byl jist, že mu jeho přítel pomůže ke zpětnému spojení duše s tělem, a zadruhé to pro něj skutečně nebyla žádná závazná ztráta, protože mohl žít dál ve své duševní podobě. Pocítil by sice určité bolesti, kdyby o svoje tělo přišel, ale ty se daly vydržet.

V tom to tedy nebylo. To, co Nathan cítil teď, byl stejný pocit, jaký už měl, když se řítit černým vesmírem k tomuto podivnému světu. Pocit samoty. Ten nikdy předtím neznal. Na Solitude žili domorodci ve velkých stádech a každý, kdo se na určitou dobu od stáda vzdálil, to mohl udělat bez většího nebezpečí, protože o několik kilometrů dál nasel další stádo, které ho rádo přijalo mezi sebe. Na Solitude žádná osamělost neexistovala. Ba co víc - osamělost přišla mezi bytosti ze Solitude teprve tehdy, když tam vtrhli Druufové, pochytili je a pozavírali. Nathan si však vzpomínal, že ani tenkrát se necítil osaměle. Ve své duševní existenci se spojil s jinými duševními existencemi svých druhů a mohl se s nimi bavit- Kromě toho byla

zlost na Druufy mnohem silnějším vjemem než jakýkoliv jiný pocit.

Ale tady nebylo nic. Tady byl sám na umělém světě, jehož vládce seděl bůhvídkde a neměl zájem se s ním bavit. Nebyl tu nikdo, s kým by si mohl popovídat. To, co viděl, slyšel a cítil, si musel nechat pro sebe. Přitom bylo přirozeností jeho druhu, že si povídá s jinými, že si vyměňuje vzpomínky, zážitky, že společně přemýšlejí a , přitom se dobře baví.

Tady však nic takového prožít nemohl. Tento svět vypadal zcela prázdné. Nathan přistál na velké travnaté rovině, která se táhla

do dálky k mlhám a kde nebylo nic než tráva a mezi jejími stébly sem tam nějaký brouk.

Sotva tohle Nathan domyslel, všiml si nějakého pohybu. Nejdříve poznával několik tmavých, rychle se pohybujících bodů, klouzajících těsně nad trávou. Body se zvětšovaly a Nathan konstatoval, že to jsou ve skutečnosti Čtyřnohé bytosti, přibíhající velikou rychlostí. Když byly na sto metrů od něj, viděl, jak podivně vypadají. Měly hlavu, čtyři nohy a oháňku, ale ze zad jim rostl další, menší tvor, který měl hlavu a dvě nohy. Nathan se bleskurychle přiblížil k jedné z těchto bytostí a ta, sotva to udělal, si okamžitě uvědomila jeho přítomnost. Přitom se zvedla do výšky a předníma nohama kopala do vzduchu. Nathan poznal, že se Část těla, která rostla ze zad, pohybuje samostatně. Najednou držela v ruce předmět, který byl na obou koncích ohnutý a oba konce byly spojeny. Pak to najednou zabzučelo a vzduchem prolétla dlouhá úzká tyčinka. Proletěla Nathanovou duševní existencí. Cizí bytost strnula, a s ní i ty, které přiběhly za ní. Sotva se neznámé stvoření přiblížilo na pár metrů k Nathanonovi, nevydrželo to, obrátilo se a utíkalo pryč. Nathan slyšel výkřiky. Viděl také, jak se za ním hlava těla, které vyrůstalo většímu tvorovi ze zad, několikrát ohlédla. Docela ho to pobavilo, takže se za cizí bytostí rozběhl.

Stalo se něco podivného. Tělo, vyrůstající ze zad, se najednou uvolnilo a spadlo dolů do trávy. Zbytek tohoto stvoření běžel dál. To, co spadlo dolů, se v trávě napřímilo a prchalo pryč.

Nathan poznal svůj omyl. Každá z těchto bytostí se ve skutečnosti skládala ze dvou stvoření - z jednoho čtyřnohé a jednoho dvounohé, který mu seděl na zádech. Ta spadlá bytost byla stavěná podobně jako Nathanův přítel a jeho druzi. Měla na sobě jen jiné šaty a na hlavě barevné ozdoby.

Nathan nabral novou podobu a identifikoval se s dvounohou bytostí, která před ním pořád utíkala v trávě. Sklouzl dolů před ní, předběhl ji a postavil se jí do cesty. Bytost vytřeštila oči a otevřela ústa. Křičela a gestikulovala. Pak sáhla po jiné věci, která se skládala z kousku dřeva a kusu kovu, pozvedla tuto věc do výšky a udeřila. Nicméně když ta věc Nathanem znovu projela, cizinec ztratil rovnováhu a spadl na zem. Pak už se nehýbal.

Nathan byl vyděšen a překvapen. Nechtěl cizinci ublížit. Chtěl jenom zkusit, zda je možné vyměňovat si s ním myšlenky, ale jeho duševní existence cizince očividně děsila. Nebyl mrtev, jak Nathan už na první pohled poznal, ale nehýbal se. Zanedlouho jistě vstane a bude utíkat za čtyřnohou bytostí, ze které spadl.

Nathan se raději rozplynul do beztvaré mlhy, aby cizince neděsil, a vznesl se pryč odtud.

ⁱ Vtom uslyšel jasné, hlasité výkřiky pobavení, které vydával pán planety. Slyšel ho volat: „Chudáčku! Nahnal jsi mu strach a teď jsi z toho sám vyděšený? Nemusíš se bát, není skutečný, je to jen stín.“

Nathan nechápal. A cizinec si jeho zmatku všiml.

„Říkal si, že máš přítele?“ zeptal se. „Čeká dole ve velké kosmické lodi, dokud se nestane něco, aby mohl doletět na tento svět, že? Bytost, kterou jsi právě viděl, pochází z jeho mateřské plane- ty. Tam se jí říká Indián.“

Nathan se ohlédl na tvora v trávě.

„Vypadá jako živý, že ano?“ bavit se cizinec. „Přestože je to jenom stín.“

Nathan přemýšlel o pojmu stín. Nemohl znamenat duševní existenci, protože cizí stvoření bylo skutečné a hmatatelné. On, pán tohoto světa, patrně ovládal jiné způsoby transformace ducha a hmoty.

Nathan počkal, zda se cizinec neohlásí ještě jednou. Ale ten se už neozval. Krátký rozhovor mu patrně stačil. Nathan se podíval nahoru a spatřil ve vzduchu cizí zvíře s doširoka roztáženými křídly- Chvilí si je prohlížel a potom se znovu pohnul.

^ *- ^

Vzdálenost od ostrova v oceánu k severnímu pobřeží měla být podle mapy osmnáct set kilometrů. Hodnota, kterou však Mike Tompetch pomocí světelného zaměřovače naměřil, kolísala mezi sedmi sty a osmi sty padesáti kilometry. Proces zmenšování planety tedy sílil. Pokud měl zpočátku měřítko jedna ku dvěma, teď to bylo asi jedna ku dvěma celým a třem desetinám.

Reginald Bull se snažil spojit poznatky o změnách povrchu planety Poutník s tím, co slyšel na křižníku DRUSUS a co viděl vlastníma očima. Kdosi si vymyslel teorii nějakého poloprostoru, podle které se Poutník nacházel v rotující oblasti prostorové nestability. Rotace se dotýkala os poloprostoru a měnila je. Co to vůbec znamená - změna os? To nevěděl nikdo pořádně, ale zřejmě se tato změna týkala prostoru natolik, že dokázala měnit rozměry předmětů v něm.

Reginald Bull si plně uvědomoval, že ho toto vysvětlení nijak neuklidňuje. Kromě toho ho napadlo, že vedle prostorových os mohou existovat i časové osy změn, což by mohlo znamenat, že by o změnách v prostoru a čase uvnitř Gazely nevěděl vůbec nic a přitom mohl probíhat.

Sotva si však uvědomil tuto skutečnost, přestaly pracovat pohonné agregáty.

Stalo se to náhle a zcela nečekaně, "vysoký tón, který, agregáty

vydávaly, vmžiku utichl. Najednou bylo uvnitř Gazely naprosté ticho,

Tompetch vyděšeně zaječel. Zíral na obrazovku a pozoroval, jak se obrysy kontinentu rozšiřují a blíží se k nim. Antigrav udržoval uvnitř člunu normální gravitaci. Bull ani Tompetch necítili nepříjemný dojem z volného pádu. Nebylo však žádných pohybů o tom, že se člun řítí k zemi a že se za pár okamžiků musí zákonitě roztržít.

Reginald Bull se pustil do horečné činnosti. Jediným stisknutím tlačítka zesílil energetické ochranné štíty, obklopující Gazelu, a s uklidňujícím pocitem zaslechl dobře známé dunivé zvuky, které znamenaly, že vznikající energetický ochranný štít odsouvá přebytečný vzduch. Pak udeřil sevřenou pěstí do jiného tlačítka a přidal k ochranným štítům i umělé gravitační pole, které by mělo zbrzdit pád. Tompetch na svých obrazovkách viděl, jak se obraz pomalu uklidňuje, což znamenalo, že gravitační pole začíná působit. Gazela sice padala, ale byl to pád jako na velkém padáku.

Mike Tompetch změřil pomocí světelných zaměřovačů výšku dvanácti set metrů a rychlost klesání šesti metrů za vteřinu. Než skončil, dosahovala výška jenom devíti set metrů.

„Nemyslete si,“ varoval ho Reginald Bull, „že dopadneme měkce. Šest metrů za vteřinu je dost velká rychlost. Zatáhněte hlavu a pořádně se držte!“

^ A ^

Perry Rhodan se ohlédl. Atlan se usmíval, Marshall a Noir ustrašeně číhali a rozhlíželi se ze svých křesel. Ali el Jagat vypadal, že je dosud v bezvědomí a že se teprve teď probírá. Nathanovo bezvládné tělo bylo tím jediným, Čemu ten krkolomný manévr očividně vůbec nevalil.

„Nevím co to bylo,“ řekl Rhodan a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně, „ale každopádně jsme to přežili. Jsme na místě!“

Allan rozvážně uvolňoval magnetické pásy a přitom odpovídal: „Přechod z jednoho prostoru do druhého. Transportní paprsek fiktivního transmiteru je patrně poněkud kostrbatou cestou, jak se dostat do tohoto poloprostoru. Už jsem si myslel, že tu u nás vybuchla bomba.“

Perry Rhodan naslouchal jenom na půl ucha. Poutník se vznášel pod nimi a vypadal přesně jako v jeho vzpomínkách. Pobyť v poloprostoru mu patrně nijak neublížil. Jeho vládce si už mezitím musel všimnout, že má hosty. Rhodan čekal, kdy se ohlásí.

Než se toho však dočkal, najednou ve velínu nastalo ticho. Pohony Gazely přestaly pracovat!

Rhodan jednal bez delšího přemýšlení. Mohl udělat jenom dvě věci - posílit energetické štíty a vytvořit kolem lodi umělé gravitační pole. Teprve když udělal tohle, postaral se o kontrolu pohonných agregátů. Nicméně když přišla odpověď od počítače, zjistil, že všechny agregáty jsou v pořádku a neporušeny, až na jednu věc. Nedodávaly do stroje energii. Někdo nebo něco vysál ze všech agregátů při

přechodu z normálního prostoru do poloprostoru veškerou energii určenou pro stroje.

Rhodan to uklidnilo. Na palubě člunu bylo ještě mnoho dalších generátorů, a pokud čas dovolí, mohou na ně stroje napojit, S prostředky, které měl k dispozici, by tento montážní úkol trval .tři nebo čtyři dny. Tolik Času mu ještě zůstalo.

Zkontroloval na kalendáři, jestli má pravdu. Když odečítal údaje, chtěl nejdříve ze všeho vyskočit, protože byl přesvědčen, že kalendář někdo špatně nastavil. Pak si však vzpomněl, že to není možné. To, co viděl, byla pravda, i když si nedokázal vysvětlit, jak je to možné.

Kalendář ukazoval patnáct hodin třicet dvě minuty. Datum - třicátý duben 2942.

^ A ^

Přistání nebylo ani z poloviny tak zlé, jak si Reginald Bull původně myslel. Ozvala se mocná rána, cosi Bulla zatlačilo do polštářů jeho křesla, ale bolest trvala jen asi půl vteřiny. Potom bylo po všem. Reginald Bull zaúpěl, vstal a zahleděl se na obrazovku. První, čeho si všiml, bylo, že se venku rozjasnilo.

Pokoušel si vzpomenout, jak daleko asi viděl, když obrazovku sledoval naposledy. Nebylo to určité dál než sto metrů. Teď už viditelnost stoupla asi na kilometr. Teprve za touto hranicí se obrysy temnoty rozplývaly a mizely.

Mike Tompetch mezitím také vstal. Vypadal zaskočeně, ale poznatek, že se konečně stalo něco, čemu rozuměl - i když šlo o obyčejné zřícení lodi - mu očividně vrátil jeho bývalou jistotu. Řekl:

„Mohli bychom zkontrolovat agregáty, pane. Až se dozvíme, co přestalo fungovat, možná to opravíme...“

„Jste chytrý chlapík, Tompetchi,“ přerušil ho Bull. „Ale já jsem je zkontroloval už během pádu. Nebudete mi věřit, ale někdo nám vysál veškerou energii jako žíznivý vodu z houby. Takže naše houba je teď tak suchá, že by z ní nevymáčkli ani kapku.“

„Ale ochranné pole...“

„...je ještě v pořádku, zcela správně. Očividně se přitom jedná o 40

formy energie, které nám neznámý žíznivec nevypil, protože mu patrně nechutnaly. Víím, co máte na mysli. Mohli bychom propojit stroje s energií antigravu a ochranného pole. To je totiž přesně to, co uděláme. Ale nejdříve se ještě trochu porozhlédnu.“

Tompetch ukázal palcem přes rameno na monitory. „Tam venku?“

Bull přikývl.

„Jistěže. Musíme zjistit jistý věci. Například - až budu venku, jestli se spojíme přes vysílačku. Fyziotron koneckonců za mnou nepřijde sám. Dříve nebo později budu muset stejně ven."

Zkontroloval ochrannou kombinézu a zvláštní pozornost věnoval tlakové helmě. Tompetch ho při tom pozoroval.

„Vždycky jsem si myslel," řekl nejistě, „že Poutník je pro nás s ohledem na gravitaci, složení atmosféry a tlak dobře snesitelným světem. Bojíte se něčeho mimořádného, pane?"

„Samozřejmě," odpověděl Bull. „Sám vidíte, že se povrch planety zmenšuje. Vypočítejte si, co se stane s tlakem, až se podobným způsobem zmenší i molekuly vzduchu."

„Na to jsem vůbec nepomyslel," přiznal se Tompetch. „Tomáši naroste i gravitace, že?"

„Měla by," zavrčel Bull, „kdyby nebyla umělá. Pán Poutníka si svou gravitaci vytváří sám. Ta troška, která je vytvářena hmotou planety, je zanedbatelná."

. Nasadil si přilbu a čekal, až se automaticky spojí s krčným nástavcem kombinézy.

„Tak já jdu," ozvalo se z vnějších reproduktorů. „Posaďte se k přijímači a dávejte pozor, jak dobře mě budete slyšet, jasné?"

Tompetch přikývl. Stál strnule a zamyšleně i ve chvíli, kdy Bull zmizel ve výstupu z lodi.

Ještě na obrazovkách uvnitř člunu zcela jasně viděl, že nouzově přistáli někde v oblasti, kterou vládce Poutníka zobrazil podle nějaké cizí planety. Reginald Bull nikdy předtím takové rostliny a podobný porost neviděl. Přesto však i na těchto cizích objektech zcela jasně viděl, jak je podivný efekt smršťování planety deformuje.

Přistoupil k nejbližšímu stromu, jehož kmen byl předtím pravděpodobně kulatý, teď však měl tvar elipsy. Jeho větve vyrážely doprava a doleva daleko do vzduchu, ale vpředu a vzadu byly zkroucené do ubohých výběžků.

Podobný jev pozoroval i na ostatních věcech. Nedaleko Gazely našel kámen, který byl plochý jako lívanec. Zvedl jej a otočil o devadesát stupňů. Přitom se stalo následující: Plocha tohoto kamenného lívance se začala zmenšovat, zatímco jeho okraje rostly. Když dokončil otáčku, kámen získal stejnou podobu, jakou měl předtím. Proces zmenšování tedy měl svůj dominantní směr. Tento směr vedl od severu k jihu. Mohla to být náhoda, ale ve stejném okamžiku, kdy na to Bull pomyslel, si uvědomil, že by toho mohl nějak využít. Nicméně zatím ještě nevěděl jak.

Pokusil se navázat spojení s poručíkem Tompetchem. Hned napoprvé si všiml, že všechno neprobíhá jako obvykle. Přestože nebyl od člunu dál než padesát metru, rozuměl Tompetchovi jen s velkou námahou a Tompetch mu také potvrdil, že

spojení je mizerné. Reginald Bull vykročil jen o pár kroků zpět směrem ke Gazele a spojení bylo okamžitě mnohem lepší. Ve vzduchu tedy bylo něco, co nasávalo odvysílanou energii. Tento fenomén vykazoval podobnost se zmizením energie ze stroje. Reginald Bull uvažoval, co je mohlo způsobit. Daleko se však nedostal, protože mu scházely informace. Ve špatné náladě se vracel zpátky ke člunu a přitom si všiml, že kmen dříve pozorovaného stromu se mezitím „zmáčkl" na takových osm centimetrů v nejužším místě. Zvedl ruku a podíval se na barometr. Tlak vzduchu právě dosahoval dvou celých, osmi desetin atmosféry.

^ ^ ->

Bylo to vlastně poprvé, kdy se Perry Rhodan zlobil kvůli smíchu. Zatímco totiž Gazela padala k povrchu planety rychlostí přetíženého padáku, v hlavě mu duněl smích bytosti z Poutníka a rozčiloval ho. Přitiskl si ruce k uším, ale protože smích byl přenášen telepatickou cestou, nedocílil ničeho. Otočil se, jako by to přicházelo z určitého směru, a nazlobeně vykřikl: „Přestaň, ty starý blázne! Tady není nic k smíchu!"

Smích v okamžiku utichl. Perry Rhodan nevěděl, jestli to nepřehnal, ale bylo mu to jedno. Ten smích ho opravdu rozčiloval.

Obrátil se na svého přítele a v následujícím okamžiku uslyšel v hlavě známý hlas.

„Jsi nervózní, příteli?" Znělo to zvědavě a přátelsky.

Neznámému tedy nevadilo, když se mu řeklo blázne. „Na tvém místě bych byl taky překvapený. Jsi ještě čtyři tisíce kilometru od haly a máš už jen třicet hodin času. Jak to dokážeš?"

Rhodan pokrčil rameny. „To nevím," odpověděl nahlas, protože věděl, že myšlenky se přenášejí telepaticky nejlépe tím, když je vysloví. „To nevím. Ale spolehni se, starý příteli, budu tam včas!"

Opět ten protivný smích.

„Bavím se přímo královsky!" pokračovat tajemný vládce Poutníka. „Takovouhle situaci jsem opravdu ještě nezažil. Několika lidem, kteří mě chtěli zatáhnout do cizího časoprostoru, jsem se vysmál, ovšem stálo mě to velké množství Eirisu."

„Velké množství čeho?" zalapal Rhodan po dechu.

„Eirisu," odpověděl Tajemný ochotně. „Tak jsme kdysi říkali energii časoprostorové stability - tenkrát, když jsme ještě mluvili svými ústy."

„Aha," poznamenal Rhodan, aniž by cokoli chápal.

„Přirozeně, že bych si takovou energii mohl znovu obstarat," pokračoval Tajemný, „ale protože jsi tady ty a tví přátelé, nemám to vlastně zapotřebí. Vy se postaráte o všechno potřebné, abyste mě a můj svět dostali opět na normální dráhu."

Rhodan nechápal ani slovo a také to otevřeně přiznával.

„Nemusíš vůbec nic chápat, příteli," odpověděl Tajemný pobaveně. „Všechno se stane samo od sebe. Postačí, že tady jste."

V té chvíli Gazela dosedla. Ozvala se rána, někdo vykřikl bolestí, někde se ulomil kousek plastiku - a pak nastal klid. Rhodan se nedal vyvést z rovnováhy.

„Přiletěl sem ještě jeden člun," oslovil Tajemného. „Co o něm víš?"

„Téměř nic," odpověděl Tajemný. „Ten druhý člun se nenachází v oblasti mé působnosti. Zůstal v normálním prostoru, stejně jako jeho posádka."

„To znamená, že nejsou na tomto světě?"

„Ale ano, jsou." Tajemný se znovu rozesmál. „Když si představím, o kolik legrace přicházím, když je nemohu pozorovat, jak se v tom cizím prostoru nedokáží vyznat, začínám se opravdu zlobit."

„Nebesa, nebesa!" záúpěl Rhodan. „Myslím, že bych tě chtěl' jednou pochopit."

» „Nesnaž se mě chápat, příteli! Mysli hlavně na to, že ti zbývá ještě třicet hodin času, necelých třicet hodin. A rychle něco dělej, jestli nechceš zemřít!"

Tím spojení skončilo, Rhodan už od Tajemného neslyšel ani slovo, Přitom se chtěl ještě zeptat na Nathana- Ten tu někde také musel být. Posadil se do křesla a obrátil se ke svým přátelům.

„Nevím, asi to nemá moc velký smysl, ale když se budeme opravdu snažit, možná bychom mohli oba generátory strojevně připojit."

Podíval se na Johna Marshalla. Marshall byl telepat. Dokázal Číst Rhodanovy myšlenky. Týkalo se to i myšlenek, které měly černé zabarvení a znamenaly, že se Rhodan obává, že už nikdy nedojde k cíli. Marshall na něj mrkl. Nevypadal při tom zrovna vesele, ale chápal, že nemá význam mařit naděje od samého začátku.

Zato Atlan řekl: „Myslím, že nemá cenu starat se o generátory. Máme zpoždění a nezbývá nám čas. Transice DRUSUSU nás stála čas a spoustu energie. Možná bychom měli přemýšlet o tom, jak jsme k té ztrátě energie vlastně přišli. Pokud bychom to zjistili, možná bychom našli cestu, jak závadu co nejrychleji odstranit." ; „Možná," odpověděl Rhodan, „ale my se nemůžeme na žádná možná spoléhat. Musíme něco udělat, i když to vypadá nesmyslně. Třeba bychom mohli zapnout nouzová spojení, která..."

„Třeba," přerušil ho Allan posměšně. „Opakuješ se, Administrátore!"

Perry Rhodan zlostně mávl rukou. „Ale, k čertu! Chci jen dát svým rukám nějakou práci, to je všechno. Sedět a dumat, to není můj styl. Ale když si myslíš, že takhle najdeš nějaké řešení, admirále, nebude ti v tom nikdo bránit!"

V té chvíli se matematik Alt el Jagat vymrštil ze svého křesla. Rhodan se na něj překvapeně podíval a konstatoval, že matematik značně pobledl díky tomu, co spatřil na obrazovce. Podíval se tam a uviděl mezi stromy podivnou postavu. Měla na sobě středověké brnění a na předloktí nesla štít. Pravou rukou držela dlouhé kopí. Postava seděla na koni, který měl hlavu a hruď kryté brněním.

' -. Jezdec zastavil před výstupem z Gazely, sklonil kopí a rozjel se vší silou proti

ostění kosmické lodi. Ozvala se dutá rána, kterou bylo slyšet až do velínu. Zároveň vnější mikrofony přenášely zlostný hlas. „Kdo se to bez dovolení opovazuje vtrhnout do země hraběte Liandrindota? Ven s ním! Za svou drzost mi zaplatí!"

V té chvíli se opět ozval smích tajemného vládce Poutníka, smích bytosti, která se dobře bavila.

^ A ^

^Reginald Bull si najednou vzpomněl na svůj nápad. Udeřil se otevřenou dlaní do čela a zasténal. „Jsem já to ale pitomec, jak jsem jen na to mohl zapomenout!"

Podíval se na Mika Tompetcha.

„Nechtě všeho!" přikázal mu. „Všeho nechte a pojd'te se mnou, vím o něčem lepším."

Tompetch překvapeně poslechl. Reginald Bull vylezl úzkou chodbou mezi agregáty dopředu do velínu. Otevřel vstup a ukázal na obrazovky. „Támhle! Podívejte se a řekněte mi, co si o tom myslíte. Víím, zní to trochu bláznivě, ale vsaďme se, že se touhle cestou dostaneme pohodlně tam, kam chceme."

Mike Tompetch se díval na obrazovky a pokoušel se odhadnout, co má Bull na mysli.

Byli asi půl hodiny v agregátorovém prostoru a během této doby se krajina venku groteskně proměnila. Měřítka smršťování vzrostlo. Křoví a stromy byly zploštělé, obrázek vypadal jako fotografie snímáná superteleobjektivem. Nahoře na okraji obrazu viděl Mike Tompetch těsně pod doruda rozzhaveným nebem úzký pruh, který byl také červený, a od nebe se odlišoval pouze tím, že mírně pulsoval. Tompetch nevěděl, co si o tom má myslet.

„Tak co vy na to?" zeptal se triumfálně Bull.

„Smršťování je pořád silnější," odpověděl Tompetch, protože nevěděl, co by měl jinak říct.

„Opravdu?" posmíval se Bull kousavě. „Dejte si pozor, aby se vám nesmrštil rozum, poručíku. Co je to tam nahoře na okraji obrazu?"

Tompetch suše polkl. „O tom přemýšlím celou dobu, pane."

„Vzdejte to!" poradil mu Bull. „To je severní moře!"

„Severní moře?"

Reginald Bull přikývl. „Přirozeně, severní moře. Nacházíme se těsně před jižním pobřežím tohoto kontinentu. Jak široký je podle mapy?"

„Dva a půl tisíce kilometrů, pane."

„Správně. A jak blízko je teď severní pobřeží ve skutečnosti?"

„Řekl bych, že dva až tři kilometry, víc ne."

„Ano, tak je to správně. Dva až tři kilometry. Zdá se, příteli, že jsme narazili na mimořádně vhodný okamžik. Měřítka zkrácení nyní dosahuje zhruba jedné ku tisíci. Co ve skutečnosti bylo tisíc kilometrů, je teď pro nás jeden jediný kilometr. Umíte si představit, co se stane, až toto měřítko naroste ještě více?"

Tompetch jenom cosi nesrozumitelně zakoktal.

Reginald Bull proto pokračoval: „Za chvíli pro nás bude tenhle kontinent široký už jenom metr a vzdálenost od jižního k severnímu pobřeží bude tak dva metry.

Uděláme pak jenom několik kroků a budeme na druhé straně."

Mike Tompetch vypadal hrozně. Bylo na něm vidět, že zápasí s vlastním rozumem. Bull mu proto poklepal na rameno a otcovsky dodal: „Zavřete ústa, poručíku. Tak prostě to zase není. Zároveň totiž šíleně stoupne tlak vzduchu a samotný vzduch bude mít konzistenci velmi husté kaše. Musíme se na všechno připravit. Budeme potřebovat malý ochranný generátor, který nás toho tlaku ušetří. Samotné skafandry by v tomhle případě nestačily. No tak! Na co ještě čekáte?!"

A A ^

Když se Atlan vrátil do velínu Člunu, Rhodan zvedl hlavu a zkoumavě na něj pohlédl. „O čem sis s tím rytířem povídal, admirále?"

Atlan mávl rukou. „To byl Liandrindot," vysvětloval. „Napůl Angličan, napůl Velšan. Pomáhal králi Edwardovi I. Naposledy jsem se s ním setkal v roce 1305."

„Hm," pokýval Rhodan hlavou. „Ale věděl ten tvůj přítel něco důležitého?"

„Ano," odpověděl Atlan. „Proto jsem ho poslal zpátky. Musíme za ním. Viděl něco, co by mohlo docela dobře být Nathanovou duševní existencí. Tady nablízku, možná pět nebo šest kilometrů daleko."

„Momentálně se však musíme starat spíš o stroje než o Nathana," poznamenal Rhodan.

V té chvíli se ozval telepat John Marshall. Učinil zajímavý objev. Viděl, jak se od jihu něco blíží, něco, co zprvu vypadalo jako člověk. Mělo to stejnou velikost. Marshall však poznal, že se jedná o protáhlý objekt, který se stále a velice rychle natahoval. Přicházelo to od jihu, aniž by Marshall viděl začátek té věci. Navíc se mu zdálo, že už je to dlouhé několik kilometrů. Narůstalo to rychlostí asi pěti metrů za vteřinu.

Vypadalo to jako dlouhá tyč, kterou někdo sune od jihu k severu. O délce té tyče nic nevěděli. Výšku měla možná metr osmdesát, šířku asi osmdesát centimetrů.

Tyč neměla žádné pravé úhly. Ne snad, že by byla oválná, ale svým způsobem byla symetrická. Marshall studoval její průměr na monitoru a hrál si s počítačem. Došel k překvapivému závěru, že tato tyč je opravdu zformovaná jako člověk. Mělo to hlavu, dvě ruce a dvě nohy. Proto se obrátil k Perryemu Rhodanovi a Atlanovi: „Mám tady jedno hlášení, pane," řekl tlumeně a ukázal na monitor. „Blíží se k nám pan Reginald Bull, ovšem vzal na sebe přitom mimořádně neobvyklou podobu."

• ^ A ^

Reginald Bull musel brzy konstatovat, že poměry této planety, které zatím prožívali jako nezúčastnění diváci, nejsou v žádném případě bezpečné. Vůbec na to nepomyslel, ale uvědomil si to, když se k němu začala blížit první hora.

Stál před kosmickým Člunem, aby se podíval, jak se události vyvíjejí. Během posledních minut stupeň zkracování a smršťování rapidně rostl. Šířka a výška věcí zůstávaly neovlivněny, ale jejich délka se zkrátila až na groteskně nízké hodnoty. Tlak vzduchu však nestoupal stejným způsobem, jak si zprvu myslel. Zatím stoupl jen na dvacetinásobek původní hodnoty. Malý ochranný generátor, který mezitím Mike Tompetch přinesl, zatím nebyl zapotřebí.

Kromě toho si Reginald Bull uvědomil, že i on se změnil. Pro každého nezasvěceného pozorovatele vypadal jako nekonečně dlouhá tyč, jak si sám uvědomoval. Jen boty skafandru, které byly ve skutečnosti sotva čtyřicet centimetrů dlouhé, měřily v rozměrech tohoto smršťujícího se světa čtyři kilometry na délku. Jejich výška přitom zůstala stejně nezměněná jako šířka.

Bull se otočil. Jeho zájem patřil severu, nikoli jihu. Cítil, jak mu zhuštěný vzduch brání v pohybu. Tlak vzduchu nyní dosahoval padesáti atmosfér, ale vzduch se choval, jako by byl tekutý. Bull musel sebrat všechnu sílu, aby se vůbec otočil. Sám přitom vůbec necítil, jak se rozměry jeho těla mění. Pak už byl otočen k severu a viděl, jak se severní moře ztenčuje do malé kaluže. Viděl i severní pobřeží, nořící se z červánků, viděl i budovy velkého města na skalách nad pobřežím. Tohle všechno viděl, přestože to na mapě leželo ve vzdálenosti čtyř tisíc kilometrů.

Konstatoval, že stavby ve městě začínají být průhledné. Čím déle se na ně díval, tím více se obával, že by mohly zmizet. Jakmile tlak vzduchu stoupl na sto atmosfér a vzdálenost města už dosahovala jenom několika metrů, uvnitř skafandru se ozval varovný signál. Zavolal Tompetcha, aby přinesl generátor a zapojil ochranné pole. Ve chvíli, kdy mu Tompetch odpověděl, poznal, že už ho hora na jižním pobřeží severního moře zasáhla svým východním výběžkem. Nebylo to sice žádné monstrum, ale výběžek byl dostatečně dlouhý, aby i Bull dostal strach, že před ním neuteče. Zastavil se, fascinován pohledem na horu, která se k němu blížila, a čekal, co se stane. Hmotou hory viděl červánky na obzoru. Ve své přirozené podobě měla tato hora možná několik kilometrů. Teď to však bylo jen pár milimetrů.

Neměl čas se jí vyhnout. Ohlédl se a objevil poručíka Tompetcha, jak vystupuje z člunu. Bull si připadal, jako by otáčel hlavu kopcem pudinku. Křikl na Tompetcha: „Dejte pozor na tu horu! Blíží se k nám!"

Viděl ještě, že si Tompetch nečekaně překážky všiml, a pak se znovu otočil, aby se svému osudu postavil jako chlap.

Hora se přiblížila na několik centimetrů - i když to ve skutečnosti nebyla hora, která přicházela k Reginaldu Bullovi, nýbrž Reginald Bull rostl směrem k hoře. Předklonil se, aby náraz zachytil ramenem.

Pocítil ostrou bolest v pravém prameni. Na okamžik si myslel, že mu to rozlámalo všechny kosti v těle, ale pak nikoli bez pocitu vítězství spatřil trhlinu, která se táhla celou skalní stěnou. Pokřičel se a znovu vyrazil. Tentokrát byla bolest při nárazu

menší. Bull slyšel zvuk, který zněl jako kňučení psa. Ve stejném okamžiku se prasklina ve stěně rozšířila, stěna se roztrhla a padala dolů. Úlomky byly příliš ploché, než aby je Bull ještě viděl. Z celého skalního výběžku zůstal jenom prach, který pomalu klesal k zemi.

A v hoře zel otvor, který byl třikrát širší než Bullova postava. Bull se díval otvorem a byl spokojen. Pak se znovu ohlédl na Tompetcha. Ten zůstal stát. Nepotřeboval nic riskovat. Ochranné energetické pole za něj obstaralo to, co musel Bull provést vlastním ramenem. V okamžiku nárazu Tompetch vykročil a ve stejnou chvíli zívala v tenké skalní stěně další díra-

O pár minut později hora dorazila ke kosmickému člunu. Bull už o něj neměl strach. Gazela byla milionkrát stabilnější než on sám. Hora se prolomila, sotva se dotkla člunu.

Bull přemýšlel o osudu obyvatel planety Poutník. Muselo to pro ně být děsivé. Ovšem pak si zase uvědomil, že všichni obyvatelé této planety jsou pouhými stíny. Patrně je nic nebolelo, nic jim nemohlo ublížit, protože jejich tělesná existence byla pouhým klamem.

Náhle ho ze zamyšlení vytrhl klidný hlas Mika Tompetcha. „Váš generátor, pane. Tlak vzduchu stoupl na sto dvacet atmosfér.“

Bull se znovu pokusil obrátit, ale nepodařilo se mu to. Tompetch si všiml jeho potíží a přišel blíž. Bull s úděsem poznával, že o pár minut později by už snad nehnul ani rukou. Vzduch se stal téměř pevnou hmotou.

S námahou připevnil generátor k opasku svého oděvu a zapnul jej. Ve stejném okamžiku se mu ulevilo, jako by z ramenou sundal celou horu. Pohnul pravou rukou a zjistil, že všechno je v pořádku.

Za kopcem se mezitím objevilo severní moře. Město nad pobřežím už bylo jenom oparem. Bull byl přesvědčen, že je vůbec nebude schopen vnímat, pokud celý proces bude nadále pokračovat tak, že jedním krokem přejde přes celé severní moře. Právě o tom začal přemýšlet. Lámal si hlavu tím, jak to má udělat, aby město nepoškodil. Potom uslyšel, že ho někdo volá. Překvapeně se ohlédl a podíval se na Tompetcha. Ten vsak stál klidně a díval se na uzoučké moře. Kromě toho, jak si Bull uvědomil, to nebyl Tompetchův hlas.

„Zatracené...“ zabručel. A ve stejné chvíli to uslyšel podruhé: „Ohlaste se mi, pane Bulle! Mám s vámi spojení. Tady John Marshall!“

Bull se musel smát. Obrátil se a rozhlížel se, jako by Marshalla mohl někde vidět, a odpověděl: „Však už bylo na čase, abyste se konečně objevili!“

^ A ^

K monstru, které narůstalo od jihu, se během následujících minut přidala ještě další

dvě. Jedno z nich vypadalo podobně, jako ta věc, která vyzařovala myšlenky Reginalda Bulla, a když přišla dostatečně blízko, telepat Marshall poznal, že to je Mike Tompetch. Ta třetí věc neměla vůbec žádné myšlenky. Přestože se její původní forma nedala odhadnout, Marshall nepochyboval o tom, že to je Gazela, se kterou Bull a Tompetch na Poutníku přistáli.

Atlan si odkašlal a vysvětloval: „Nu ano, s něčím podobným jsme přece museli počítat, že? Planeta se točí v oblasti instability, ve které se mění souřadnice. Někdo, kdo v takové oblasti sám žije, si tohoto procesu prakticky vůbec nevšimne, ale my jsme se očividně prostřednictvím transmiteru stali Částí poloprostoru. Pro nás vypadá Poutník jako vždy, ale pro jiné ne.“ Podíval se na Perryho Rhodana. „Bylo by dobře, myslím, kdybychom Bullymu mohli předat nějaké instrukce. Je dostatečně chytrý, aby pochopil, o čem jde...“

„Dobrá,“ odpověděl Rhodan, „pokuste se s ním spojit!“ Hned nato se Marshall spojil. „Ohlaste se, pane Bulle!“ Reginald Bull se okamžitě ozval- Ale v té chvíli někdo za Marshalllem vykřikl: „Povězte mu, ať je opatrnější s těmi svými pohyby! Pokaždé, když otočí hlavu, nad planetou se rozbouří orkán.“

Marshall přikývl a předal Bullovi tuto informaci. Bull slíbil, že se od této chvíle ani nehne. Potom se Marshall obrátil na Rhodana, aby vyčkal dalších rozkazů,

^ A ^

„Někde ve městě,“ rozuměl Reginald Bull, „musí existovat stanice, ze které je planeta zásobována energií. To je úplně jasné. Pokuste se tuto stanici najít a zapojit ji. Nebo pokud už funguje, nasměrovat výdej energie tak, aby její maximum leželo v blízkosti místa našeho přistání. Pohony naší Gazely jsou z nějakého nevy- světlitelného důvodu bez energie. Rozuměl jste?“

„Ano,“ odpověděl Bull. „Ovšem myslím, že jste přehlédl mé potíže. Jak mám najít nějakou stanici, když má celá budova v jednom ze svých rozměrů jenom tisícinu milimetru? A jak mám zmáčknout nějaké tlačítko, když každý z mých prstů měří padesát kilometrů?“

„Okamžik,“ odpověděl Marshall, „oznámím to dál.“

„Smršťování brzy překročí svou maximální hranici,“ vysvětloval po chvíli. „Pak se budete vracet do původní podoby a zanedlouho budete stejně velký jako předtím. Respektive - Poutník bude mít stejné rozměry jako na mapách. Pak bude na čase jednat. Konejte rychle a bezpečně.“

„V pořádku,“ odpověděl Bull. „Ale řeknete mi ještě něco: Kolik času nám zbývá?“

„Podle našeho propočtu jedenadvacet hodin,“ odpověděl Marshall. „Teď jsou tři hodiny. Datum - první květen!“

^ A ^

Během pochodu k městu překročil smršťovací proces skutečně svůj , vrchol a postavy se krátily. Reginald Bull s překvapením konstatoval, že zpětný proces probíhá mnohem rychleji než proces protahování. Vysvětloval si to tím, že ve hře bude i Časová osa.

Ať tomu bylo jakkoli, zanedlouho se jim před očima začalo zviditelňovat město. Dosud nepředstavitelně tenké obrysy budov se protahovaly, pohlcovaly světlo a byly čím dál zřetelnější. Po další půlhodině, kterou přestáli na okraji města, se severní moře rozšířilo už natolik, že už neviděli svou Gazelu, a o několik minut později jim zmizelo z očí i jižní pobřeží severního moře. Pořád však ještě byli příliš ramenatí a širocí, než aby se mohli odvážit do města. Ulice pro ně byly pořád ještě příliš úzké. Museli počkat.

^ A ^

Zhruba ve stejné době dorazil do města také Nathan. Rozhlížel se a líbilo se mu to. Touha po jeho příteli a ostatních cizincích a pocit nekonečné opuštěnosti se v něm vystupňovaly téměř k panice. Nathan byl přesvědčen, že se mu stane něco hrozného, pokud brzy nepřijde pomoc.

Snesl se na největší náměstí a čekal. Bylo tam pusto a prázdno.

Nikdo, s kým by si mohl povídat.

^ A ^ .

Bull se ještě pokoušel spojit s Marshallem. V krátkých odstupech volal jeho jméno a doufal, že se svým voláním spojí i dostatečné myšlenkové soustředění, aby Marshall na sebe upozornil. Chtěl zjistit, ve které části města má hledat onu stanici, ale neměl úspěch. Marshall se právě ocitl v poloprostoru a Bull s Tompetchem teď zůstali v normálním prostoru. To znemožňovalo jakékoliv spojení.

Nakonec Tompetch ukázal na jednu z budov, která se tyčila k narudlému nebi a na jejíž kopulovité střeše stála řada směrových antén. Bull souhlasil. Namířili si to k této budově.

„Vstup do věže byl umístěn směrem k západu. Bullova ramena byla dosud příliš široká, aby mohl projít dveřmi. Otočil se proto a pokusil se projít bokem.

Velké množství agregátů všeho druhu, na které narazili hned v prvním patře věže, mu na chvíli popletlo hlavu. Potřeboval celou čtvrt hodinu, aby si na tvar přístrojů a způsoby jejich připojení vůbec zvykl.

Potom dorazil k velikému ovládacímu panelu, kterému vévodila jediná páka, označená dvěma znaky. Bull logicky uvážil, že na takové centrální páce může být

pouze označení zapnout a vypnout. Pohnul pákou kupředu a spokojeně sledoval, jak se rozsvěcuje řada kontrolky. Zároveň se na jednom z monitorů objevil záběr připomínající plastickou mapu. Začal se proto věnovat nejrozumnějším knoflíkům a tlačítkům a nakonec zjistil, že s jejich pomocí pohybuje plastickou mapou přes obrazovku. Netrvalo dlouho a Reginald Bull našel místo, kde stála Rhodanova Gazela.

„Můžeme začít!“ řekl suše. Pak otevřel přilbu, aby se mu lépe dýchalo. Tlak vzduchu byl už zase normální.

^ A ^

Neznámý vládce Poutníka se znovu smál.

„Takže jsi to zase jednou dokázal, příteli!“ rozuměl mu Rhodan. „Bylo pro mě velmi zajímavé dívat se, jak to děláš. Přiznávám, že štěstí stojí na tvé straně!“

Perry Rhodan okamžitě pochopil. Pokud Tajemný tvrdil, že to dokázal, pak to mohlo znamenat pouze tolik, že se Reginaldu Bullovi podařilo najít centrální elektrárnu a uvést ji do provozu. Šance byla malá, pomyslel si, ale skutečně jsme to zvládli!

Pohnul se a posadil se do pilotního křesla, zapnul energetické akumulátory člunu a konstatoval, že se všechny signálky rozsvítily. Všechny - i ty, které označovaly energetické zásobování stroje člunu.

Rhodan už na nic nečekal. Nastartoval a vznesl se. Krajina na obrazovkách klesla níž.

Tajemný se ještě pořád smál. Smál se i pak, když Gazela docílila rychlosti šestinásobku zvuku a plula k severu. Rhodan aktivoval energetické ochranné štíty lodi.

„Budeš velice překvapen...,“ oznamoval mu Tajemný. Pak opět přerušil spojení.

Rhodan se této poznámce nijak nedivil. Pro něj bylo důležité, aby doletěl do města na severním pobřeží. Nic víc. Bylo čtrnáct pětadvacet. Zbývalo mu ještě deset hodin k tomu, aby zachránil svou nesmrtelnost.

^ A ^

Nebe se znovu rozjasnilo, když Reginald Bull a Mike Tompetch opustili věž, aby se odebrali k náměstí, u kterého byla umístěna velká hala.

Kráčeli tichými ulicemi gigantického města. Bylo mrtvé. Až na postavu, která se najednou odpoutala ze stínu jednoho z domů.

Reginald Bull ho hned poznal - muž se širokým, špinavým stetsonem, potranou vestou, nábojovým opaskem, umaštěnými kalhotami a zarostlou tváří. Muž jim

zastoupil cestu, zastrčil oba palce za opasek a zašklebil se.

„Hallo, panáčku!“ zvolal a Bull okamžitě poznával kovboje, o kterém slyšel už více než před šedesáti lety. „Kam tak rychle? Znáte tohle město? Nikdy bych neřekl, že mezi Dodge a Wichitou může ležet tak divný hnízdo. Netušíte, jak daleko je odtud do Wichity? Rád bych tam totiž jel.“

Bull se zašklebil a odpověděl: „Osmatřicet mil, cizince. Kobylu máš?“

Postava nazlobeně zavrtěla hlavou. „Ne. Rudoši mi ji zastřelili. Hledám novou, ale kde mám v tomhle mizerném hnízdě nějakou najít? Osmatřicet mil... U všech svatých! To mě bude stát nejmíň dva dny. Ale Wichita,“ vyvalil oči, „za tu cestu stojí.“

S těmito slovy zmizel, jako by tam nikdy nebyl. Reginald Bull pohlédl úkosem na Tompetha, který se úžasem zpotil. Potom šli dál. , O pár minut později dorazili k velkému náměstí. Brána do velké haly byla doširoka otevřená. Nebylo vidět žádnou energetickou zášť nu.

Náměstí zelo prázdnotou. Bull se uprostřed posadil na zem. Obrátil se, aby se nemusel dívat do brány. Pokušení bylo příliš velké. Nevěděl, kolik je hodin. Nevěděl, kdy uplyne lhůta. Věděl jen, že do Fyziotronu smí vstoupit teprve potom, až svoji buňkovou sprchu absolvuje Perry Rhodan. Bull byl druhým mužem Sluneční říše a ani nechtěl být prvním. Nejdříve Rhodan!

^ A ^

V šestnáct hodin roku 2042 vstoupil Perry Rhodan do Fyziotronu. Robot Homunkulus, který se vynořil z hlubin haly, jakmile dorazil k bráně, mu nedokázal odpovědět na otázku, zda se změny v časoprostoru, kterými Poutník prošel, mohly nějak projevit na účinnosti buňkové sprchy. A když to nevěděl Homunkulus, pak se dalo předpokládat, že také jeho tajemný pán stojí před hádankou.

V sedmnáct hodin čtyřiašedesát minut skončilo ošetření Perryho Rhodana. Pak byl na řadě Reginald Bull. Ten už byl opatrnější než Rhodan. Celou dobu si lámal hlavu, co by se všechno mohlo s buňkovou sprchou stát. Navíc s Rhodanem to bylo trochu jinak: Díky skoku transmitterem patřil k prostoru, ve kterém se nyní nacházel i Poutník. Z jeho pohledu nedošlo na Poutníku k žádné změně. Reginald Bull však zůstal v normálním prostoru. Pro něj byl Poutník monstrózním, neskutečným světem. Nacházel se v jiném prostoru. Znamenalo to snad, že na něj buňková sprcha nebude působit?

Cítil se spokojeně teprve ve chvíli, kdy pocítil, že reakce jeho těla je stejná jako před dvašedesáti lety. Cítil slabou bolest z de-materializačního procesu a ve Fyziotronu mu bylo příjemně. Když přístroj opouštěl, hodiny ukazovaly devatenáct třicet. Perry Rhodan mu vyšel vstříc a mlčky mu stiskl ruku.

„Dokázali jsme to, Bully... Zase na dvašedesát let.“

Bully povytáhl obočí.

„Dokázali?“ zeptal se nedůvěřivě. „Ses si fakt jistě, že to působí tak, jak by mělo?“

Rhodan se ohlédl na robota, ale Homunkulus zatím zmizel kdesi v hale. „Ne, nejsem si úplně jist,“ odpověděl Rhodan podle pravdy. „Ale nic jiného se dělat nedá.“

„Jak to myslíš?“

„Tak, jak to říkám. Lhůta uplyne za Čtyři a půl hodiny. Podle všeho, co nám Homunkulus řekl, by rozpad buněk začal okamžitě po půlnoci. Zůstaneme tady. Lehne si přímo vedle Fyziotronu. Pokud bychom cítili první náznaky rozpadu buněk...“

„Aha,“ přikývl Bull. „Chápu.“

^ A ^

Nathan dal přednost procházce po městě. Klouzal ulicemi a obdivoval mocné budovy. Město mu připadalo mnohem cizokrajnější a podivnější než loď, na které letěl s přítelem.

Ve svém zamyšlení si vůbec nevšiml, jak na velkém náměstí přistál kosmický člun. Dále se ploužil městem a vrátil se na náměstí teprve ve chvíli, když se velké umělé slunce chystalo ke spánku.

^ -< ^

Pěny Rhodan a Reginald Bull stáli před Gazelou a zírali k nebi.

„Vidím ho Červený,“ tvrdil Bull. „Žádný slunce, a jinak nic.“

Rhodan se tiše zasmál.

„No dobrá,“ řekl, „slunce teď taky nevidím, je už za domy. Ale¹ nebe je jako obvykle modré. Nicméně to vypadá tak, že já jsem v našem normálním prostoru a ty žiješ v poloprostoru. Vidiš nebe“ rudé a já jasné a modré. Přesto se spolu můžeme bavit, vidíme se a můžeme na sebe sáhnout. Vypadá to, jako by byl organický život schopen překonat určité hranice přírody. To je tajemství, které musíme teprve odhalit...“

Zmlkl, protože se nad jednou z ulic objevila stínová postava. Napřímil se a vytřeštil oči.

„Nathan!“ zvolal Rhodan. „Nebesa... Nathan je zpátky!“

V té chvíli se nad náměstím rozlehl smích Tajemného. Přišel tak náhle, až se Rhodan lekl a trhlo to s ním.

„Pozor!“ zaduněl mocný hlas. „Teď se to stane!“

Rhodan viděl, jak Nathanova duševní existence projela otevřeným vstupem Gazely. Reginald Bull udělal překvapený krok kupředu a zeptal se; „Co tím myslel? Co...”

Už tu větu nestačil říci do konce. Konec světa přišel náhle a ne[^]-čekaně.

Bulla to odmrštilo stranou, jako by ho nakopl obr. Po několik vteřin cítil stejně prudkou bolest dematerializace, jako když se ocitl ve Fyziotronu. Netušil, co se kolem něj děje. Bylo tam temno a oči mu nebyly k ničemu. Měl strach ze smrti. Čekal, že se něco stane a ze ho to roztrhá na kusy.

Ale místo toho bolest pominula. Kolem něj se rozjasnilo, ležel na velkém náměstí a zíral k nebi, které bylo stejně modré jako nebe nad Arizonou. Uprostřed se vznášelo umělé slunce Poutníka.

• ^ A ^

„No jo,” usmíval se Atlan. „Už na začátku jsem říkal, že poloprostor, ve kterém se tato planeta nachází, je mimořádně nestabilním objektem. Postačí sebemenší otřes a dojde ke změně. Instabilita se vyrovná a Poutník se stane stabilní součástí buď čtyř, nebo pětidimenzionálního prostoru.

A to se právě stalo. Poutník se vrátil do normálního prostoru. Už několik minut víme, že máme opět spojení s křižníkem DRUSUS. Není dále než deset světelných minut od Poutníka. Návrat do normálního prostoru nás tedy stál půl druhého dne. Máme teď třetího května, devět hodin ráno.” Rozhlédl se. Usmíval se.
:

„A víte, kdo dodal ten poslední zbyteček energie, který byl zapotřebí k vytržení Poutníka z poloprostoru? Nathan! To on přinesl několik zbývajících wattvteřin, které Poutník potřeboval. Nestabilní objekt se stal stabilním, z poloprostoru jsme se vrátili do Einsteinova prostoru. Teď už nás Čekají jenom nudné početní úkoly.”

Perry Rhodan vstal a klopýtl o Nathanovo tělo. Nathan však byl nadšen, že znovu našel své přátele. Obrátil se a vydal nadšený výkřik, který však nemohl nikdo slyšet, protože se pohyboval v oblasti ultrazvuku.

Rhodan se podíval na monitory. Dvacet metrů před Gazelou zívaly brány velké haly.

„Je to opravdu zvláštní svět,” zamumlal...